

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΜΕ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΓΝΗΣΙΑ • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2022

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΗΜΟΥΛΑΣ

Είπε ότι θέλει να γίνει χορευτής
στην ηλικία των ...4 ετών!

22

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΠΟΥ ΞΕΧΩΡΙΣΑΝ...

Φωτογράφος: Stevie Stevert

STEEL
building the future

Ετήσια παραγωγική
δυναμικότητα 3,6 T

Πρωτοποριακά
προϊόντα

Πιστοποιητικά
ποιότητας

Εκτενές δίκτυο
πωλήσεων

Καινοτομίες

www.sidenor.gr

editorial

ΗΛΙΑΣ ΚΟΥΤΣΠΕΡΗΣ

Να λοιπόν που πέρασε ένας ολόκληρος χρόνος, από την περυσινή «πρώτη» που αφορούσε στην κυκλοφορία από την εφημερίδα **«ΜΑΓΝΗΣΙΑ»**, μιας ειδικής ξεχωριστής έκδοσης, αυτής που αναφέρονταν σε ανθρώπους που ξεχώρισαν και ονομάστηκε **«ΠΡΟΣΩΠΑ»**.

Από τη στιγμή της περυσινής κυκλοφορίας, δεν σας κρύβω ότι στη σκέψη μας, μπήκε αυτομάτως τόσο η επόμενη όσο ... και οι μεθεπόμενες ετήσιες εκδόσεις, με το όποιο άγχος της «ανακάλυψης», όπως και ανταπόκριση ταυτόχρονα των επόμενων προσώπων. Αυτό που με υπερηφάνεια ωστόσο συμπεράναμε, είναι ότι ο τόπος μας, έχει την τιμή και την χαρά, να «βγάξει» ή να αγκαλιάζει αντίστοιχα, ανθρώπους που διαπρέπουν, που ξεχωρίζουν και που αποδεικνύουν, ότι πορεύονται εκτός των όποιων επιτυχιών, συνεχώς με αξίες, αρχές και αρετές. Μέσα σε τόσους ισάξιους συνανθρώπους μας, θελήσαμε λοιπόν και φέτος, να παρουσιάσουμε 22 συνολικά **ΠΡΟΣΩΠΑ**, που μας έκαναν την τιμή, να αποδεχθούν την πρόσκληση και να συμπεριληφθούν στη φετινή έκδοση.

Όπως αναφέραμε και πέρυσι, πρόκειται για πρόσωπα, που διακρίθηκαν μέσα από τη δική τους παρουσία ή τους διακρίναμε εμείς, για κάποιους λόγους, είτε σε επίπεδο νομού, είτε και εκτός αυτού, έχοντας όμως πάντα, μια άμεση ή έμμεση σχέση με τη Μαγνησία. Άνθρωποι που αναπνέουν, δρουν, δημιουργούν και ξεχωρίζουν στον τόπο μας, στη χώρα μας, είτε ακόμη και στο εξωτερικό, αλλά και κάποιοι που μπορεί να προέρχονται από άλλα όμορφα και σημαντικά σημεία της χώρας μας, αλλά πλέον έχουν «πολιτογραφηθεί» ως Μάγνητες.

Η διάκριση, αφορά στο δικό μας σκεπτικό και δημοσιογραφικό κριτήριο και προκύπτει μέσα από την καταγραφή των όποιων δράσεων έχουν αναπτυχθεί το προηγούμενο χρονικό διάστημα ή ακόμη και τα προηγούμενα χρόνια...

Ασφαλώς και δε σημαίνει, ότι όποιος δεν περιλαμβάνεται στις δικές μας

προτάσεις, δεν αποτελεί μια ξεχωριστή περίπτωση και μακάρι να έχουμε την τιμή της παρουσίας τα επόμενα χρόνια, όμως σίγουρα, όποιος περιλαμβάνεται, αποτελεί για εμάς, ένα πρόσωπο στο οποίο θα πρέπει να γίνει μια ιδιαίτερη αναφορά. Με τον τρόπο αυτό, θέλουμε να αναδείξουμε την προσπάθεια που γίνεται από **ΠΡΟΣΩΠΑ** που κινούνται, δραστηριοποιούνται, αναλαμβάνουν πρωτοβουλίες, πετυχαίνουν, αποτελούν ή πρέπει ίσως να αποτελέσουν παράδειγμα. Προχωρούν παρά τις όποιες δυσκολίες και αντιξοότητες, σκέφτονται τον συνάνθρωπο, προάγουν τον πολιτισμό και τον εθελοντισμό, δείχνουν μονοπάτια αλληλεγγύης, ενισχύουν την Παιδεία, διαφημίζουν τον τόπο μας, αναδεικνύουν και προωθούν τα αγαθά και τις υπηρεσίες της Μαγνησίας, στηρίζουν την επιστήμη, προβάλλουν με τον τρόπο τους, είτε καταγράφουν την ιστορία ή άλλες ιστορίες για την περιοχή μας και τόσα άλλα...

Άνθρωποι των γραμμάτων και τεχνών, επιστήμονες, διαφόρων ακόμη επαγγελμάτων και ιδιοτήτων, αξιόλογοι και διακεκριμένοι, πρόσωπα που διαπρέπουν, επιχειρηματίες, συμπολίτες με αναγνωρισμένη προσφορά, που άφησαν ή εξακολουθούν να αφήνουν, το δικό τους ανεξίτηλο αποτύπωμα ... Πίσω από κάποια πρόσωπα, είναι ακόμη και ομάδες, φορείς, σύλλογοι που ξεχωρίζουν για την δράση τους, αξιόλογες πράξεις ή επιτεύγματα που αξίζουν επιβράβευσης μέσω της δημοσίευσής... Άνθρωποι που έχουν προτάσεις και μπορούν να συμβάλλουν σε οτιδήποτε θετικό... Ευπρόσωποι που μπορεί να δημιουργήσουν θετικές εντυπώσεις, αλλά και κάποιοι που ίσως στους πολλούς να περνούν απαρατήρητοι... Πρόσωπα που αποτελούν ή μπορεί να αποτελέσουν για κάποιους, πηγή ελπίδας και έμπνευσης...

As αποτελέσει η φετινή μας έκδοση, όπως και η περυσινή, αλλά ευχόμαστε και οι επόμενες, παράλληλα, ένα «ευετητήριο» και ένας «συνδυακός κρίκος», ανθρώπων που έχουν συνδέσει το όνομα, την καταγωγή, τη δράση, την ιδιότητα, αλλά και την αγάπη τους, με τη Μαγνησία!

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΑΡΕΚΛΙΔΟΥ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
ΜΕΤΑΜΕΔΙΑ ΙΚΕ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ
ΗΛΙΑΣ ΚΟΥΤΣΠΕΡΗΣ

GRAPHIC DESIGNER
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΔΙΑΚΟΣΙΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΗ MARKETING
ΝΑΝΣΥ ΠΑΡΑΔΑΚΗ

ΙΑΣΟΝΟΣ 77
ΜΕ Κ. ΚΑΡΤΑΛΗ, ΒΟΛΟΣ,

ΤΗΛ.: 24210 85531 - 4

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

VOL #2

4. Β. Δ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
«ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ
Η ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΜΟΥ»	26. ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΥΡΜΙΖΗ
ΓΝΗΣΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΦΥΣΗ,
ΠΟΛΥΤΑΛΑΝΤΗ ΚΑΙ ΛΕΙΚΙΝΗΤΗ
6. ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΑΝΙΗΛΙΔΟΥ
«ΠΑΙΔΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΤΕΧΝΗ
& ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ...»	28. ΚΑΤΙΝΑ ΤΕΝΤΑ - ΛΑΤΙΦΗ
ΜΙΑ ΖΩΗ ΑΓΩΝΑΣ...
8. ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΔΗΜΟΥ
«ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΓΙΑ... ΕΝΑΝ
ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΠΙΟ ΔΙΚΑΙΟ
ΚΟΣΜΟ...»	30. ΤΕΝΙΑ ΜΑΚΡΗ
«ΖΗΣΕ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΝΑ
ΧΑΙΡΕΣΑΙ ΤΗΝ ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ»
10. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΗΜΟΥΛΑΣ
ΕΙΠΕ ΟΤΙ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ
ΧΟΡΕΥΤΗΣ ΣΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑ
ΤΩΝ ...4 ΕΤΩΝ!	32. ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΥΡΙΚΗΣ
ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΚΡΥΦΟ
ΜΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟ
12. ΛΕΝΑ ΔΙΒΑΝΗ
ΚΑΝΩ ΤΗΝ ΚΑΛΥΤΕΡΗ
ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ!	34. Π. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΜΑΛΑΜΟΥΣΗΣ
ΚΥΡΙΟ ΜΕΛΗΜΑ ΤΟΥ
ΝΑ ΓΕΦΥΡΩΝΕΙ ΛΑΟΥΣ
& ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥΣ
14. Δρ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΖΕΓΓΙΝΗ
«Η ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΘΕΜΕΛΙΩΔΗΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ»	36. ΝΙΚΟΣ ΠΑΡΘΕΝΗΣ
ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΟΝΕΙΡΕΥΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΝΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ,
ΟΣΟ ΚΙ ΑΝ ΤΟΥ ΚΟΣΤΙΖΕΙ...
16. ΜΑΡΙΑ ΘΩΙΔΟΥ
ΕΥΧΟΜΑΙ ΝΑ
ΠΑΡΑΜΕΙΝΟΥΜΕ ΑΝΘΡΩΠΟΙ...	38. ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΙΑΤΑΣ
Η ΤΕΧΝΗ ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΞΥΠΝΗΣΕΙ ΑΥΤΟΥΣ
ΠΟΥ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ...
18. ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΙΩΑΝΝΙΤΗ
ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΔΩ & ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ
ΝΑ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΜΕ...	40. ΒΙΚΤΩΡ ΠΟΛΙΤΗΣ
«ΔΟΥΛΕΥΩ ΓΙΑ ΝΑ
ΒΛΕΠΩ ΤΙΣ ΙΔΕΕΣ ΜΟΥ
ΝΑ ΥΛΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ»
20. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΛΜΠΑΡΗΣ
«ΝΑ ΜΗΝ ΞΑΝΑΖΗΣΟΥΜΕ
ΠΟΤΕ ΠΟΛΕΜΟ ...»	42. ΝΙΚΟΣ ΠΟΡΤΟΚΑΛΟΓΛΟΥ
Ο, ΤΙ ΔΕΝ ΣΕ ΣΚΟΤΩΝΕΙ
ΣΕ ΚΑΝΕΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟ
22. ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΚΑΡΑΝΙΚΑ
ΠΑΝΤΑ & ΠΑΝΤΟΥ ΘΕΤΙΚΗ
ΣΚΕΨΗ ΜΕ ΧΑΜΟΓΕΛΟ	44. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΟΥΡΑΣ
«ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΠΑΙΔΙ
ΨΑΞΕ ΓΟΝΙΟ!»
24. ΦΩΤΗΣ ΚΟΥΒΕΛΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΥ
ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ	46. ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ
Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ
ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΘΗΚΕ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ!

*Η φωτογραφία του εξωφύλλου με τον **Στέφανο Δημουλά**, στην τοποθεσία «**Barbican Center, London**», είναι του φωτογράφου «**Stevie Stevert**»

STEEL

building the future

Ετήσια παραγωγική
δυναμικότητα 3,6 T

Πρωτοποριακά
προϊόντα

Πιστοποιητικά
ποιότητας

Εκτενές δίκτυο
πωλήσεων

Καινοτομίες

www.sidenor.gr

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑΣ ΧΑΛΥΒΟΣ Α.Ε.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΧΑΛΥΒΑ Α.Ε.

Β. Δ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

«ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ Η ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΜΟΥ»

«Η γραφή το κρησφύγετό μου. Η ανάγνωση τα ταξίδια μου»

Β. Δ. Αναγνωστόπουλος, είναι Ομότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, γεννήθηκε στον Άγιο Γεώργιο Δομοκού, τέλειωσε τα εγκύκλια γράμματα στη Λαμία,

σπούδασε με υποτροφία Κλασική Φιλολογία στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, όπου εκπόνησε και το διδακτορικό του, και συμπλήρωσε τις σπουδές του στη Γερμανία. Υπηρέτησε επί 42 χρόνια ως φιλόλογος στη δημόσια και ιδιωτική εκπαίδευση: στο Ιεροδιδασκαλείο Βελλάς Ιωαννίνων (1966-1971), στην ιδιωτική Εκπαίδευση (Αγρίνιο 1971-1975), στη Σχολή Νηπιαγωγών Καρδίτσας (1976-1989) και ως Καθηγητής της νεοελληνικής λογοτεχνίας (με έμφαση στην Παιδική) στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, από το 1989 έως το 2008, οπότε και συνταξιοδοτήθηκε.

Έχει εστιάσει το ενδιαφέρον του σε εκπαιδευτικά, κοινωνικά και πολιτιστικά ζητήματα. Στα μέσα της δεκαετίας του '90 ίδρυσε το Εργαστήριο Λόγου και Πολιτισμού του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, που εξακολουθεί να δραστηριοποιείται στις εκδόσεις και άλλες εκδηλώσεις. Ασχολείται με την κριτική του βιβλίου, την έρευνα και τη μελέτη της λογοτεχνίας, καθώς και με τη λαϊκή παράδοση και γλώσσα. Έχει διατελέσει Πρόεδρος του Παιδαγωγικού Τμήματος Προσχολικής Εκπαίδευσής, μέλος της Συγκλήτου, μέλος ή Πρόεδρος πολλών σωματείων κ.λπ. Είναι Πρόεδρος του Κέντρου Βιβλίου Μαγνησιωτών Συγγραφέων (ΚΕΒΙΜΑΣΥ) από την ίδρυσή του (2013).

Έχει βραβευτεί από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου, το πανεπιστήμιο της Padova, της Θεσσαλίας και Λευκωσίας Κύπρου και από πολλούς άλλους φορείς και συλλόγους.

Η μεγάλη αγάπη του είναι το βιβλίο

Η μεγάλη αγάπη του είναι το βιβλίο, που υπηρετεί πιστά ολοζώνη. Ο κόσμος του βιβλίου, συνηθίζει να λέει, είναι ο επίγειος παράδεισος. Κι αυτό το γνωρίζουν καλά ο βιβλιόφιλος και ο επαρκής αναγνώστης. Χαρακτηριστικά λέει: «Το βιβλίο είναι η εξάρτησή μου. Η γραφή το κρησφύγετό μου. Η ανάγνωση τα ταξίδια μου». Νιώθει στρατιώτης στο πεδίο της γραφής και της συγγραφής, που έχει συμπληρώσει 50 χρόνια. Πιστά ακολουθεί τις εντολές: Nuladiessinelinea, να μην περνάει καμιά μέρα χωρίς να γράφεις, όπως και το διάσημο Carpediem, να εκμεταλλεύεσαι και να αξιοποιείς τη μέρα σου.

Έχει κυκλοφορήσει πάνω από 70 αυτοτελή βιβλία με μια πλούσια φιλολογική και εκπαιδευτική θεματολογία, έχει συμμετάσχει σε πολλά Συνέδρια και σε συλλογικούς τόμους. Έχει δημοσιεύσει πολλά άρθρα σε περιοδικά, εγκυκλοπαίδειες, λεξικά, εφημερίδες κ.λπ. Το έργο του περιλαμβάνει βιβλία για τη γλώσσα, την ποίηση, τη γενική και παιδική λογοτεχνία, την εκπαίδευση, τον πολιτισμό, την κριτική του βιβλίου, τη λαϊκή παράδοση, το δημοτικό τραγούδι, το παραμύθι, την αφήγηση, τους αφηγητές, το θέατρο σκιών, βιβλία για παιδιά, ανθολόγια κ.ά. Πολλά αφορούν τη Θεσσαλία, όπως το 2τομο έργο «Λαϊκά παραμύθια της Θεσσαλίας», «Θεσσαλοί συγγραφείς», «Η Θεσσαλία στον έντεχνο και λαϊκό λόγο», «Λαϊκή παράδοση» κ.ά. Επίσης αγαπάει την έρευνα και έχει εκπονήσει και εκδώσει ερευνητικές εργασίες για τη λαϊκή παράδοση και το λαϊκό πολιτισμό.

Χρόνος για ανάγνωση, συγγραφή και σχεδιασμούς δράσης

Η πανδημία του κορωνοϊό τον επηρέασε, όπως κάθε άνθρωπο, αλλά και χάρισε έναν πυκνό χρόνο για ανάγνωση, συγγραφή και σχεδιασμούς δράσης. Μέσα στο 2021 συνέχισε τα 16/σέλιδα, μια περιοδική έκδοση που ξεκίνησε το 2017 με κείμενα « ψυχικής οδοιπορίας, τυχαίας έκλαμψης κι αναλαμπής». Συμμετέχει στον επετειακό τόμο για το Εικοσιένα της εφημερίδας «Μαγνησία», επίσης στην έκδοση του ΚΕΒΙΜΑΣΥ «Επιβιώσεις του Εικοσιένα σε γραπτά κείμενα σύγχρονων συγγραφέων της Μαγνησίας» και, ήδη, συγκεντρώνεται υλικό για τα «100 χρόνια από την Μικρασιατική Καταστροφή, 1922-2022», επετειακό τόμο με κείμενα πάλι γραμμένα από τους συγγραφείς της Μαγνησίας. Συμμετείχε για τα 200 χρόνια της Επανάστασης στα Συνέδρια Δήμου Λίμνης Πλαστήρα, Μουζακί και Βόλο. Πρόσφατα κυκλοφόρησε το βιβλίο του «Για την Αφήγηση και τους Αφηγητές-ιστορική και παιδαγωγική προσέγγιση», έκδοση συμπληρωμένη, καθώς και η «ΠΑΤΡΙΔΟΓΡΑΦΙΑ-Από το Δραγατσάνι ως την Πέτρα Βοιωτίας (1821-1829)», βιβλίο γραμμένο adhoc για τα 200 χρόνια της Ελληνικής Επανάστασης. Στον Πρόλογο επισημαίνει: «Πρόθεσή μου δεν ήταν να προσθέσω στη βιβλιογραφία του Εικοσιένα ένα ακόμη βιβλίο, αλλά να προσπαθήσω, όσο μπορούσα συνοπτικά και ερευνητικά, να δω το θαύμα της Επανάστασης και χρονολογικά το σύνολο της ελληνικής ιστορίας. Η ιστορία μας είναι ένα δράμα με παγκόσμιες διαστάσεις, με νίκες και ήττες, με εξάρσεις και πτώσεις, με θριάμβους και θρήνους, αλλά πάντα ζωντανή και με αδιάλειπτη συνέχεια».

“
ΝΙΩΘΕΙ
ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ
ΣΤΟ ΠΕΔΙΟ
ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ
ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ,
ΠΟΥ ΕΧΕΙ
ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕΙ
50 ΧΡΟΝΙΑ!
”

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΑΝΙΗΛΙΔΟΥ «ΠΑΙΔΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΤΕΧΝΗ & ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ...»

«Καλός εκπαιδευτικός, είναι ο ενημερωμένος εκπαιδευτικός»

Η **Κυριακή Δανιηλίδου** είναι συνταξιούχος εκπαιδευτικός, πρώην Διευθύντρια του 10ου Γυμνασίου Βόλου και πρώην Υπεύθυνη Πολιτιστικών Θεμάτων και κατόπιν Σχολικών Δραστηριοτήτων στη Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας

Εκπαίδευσης Μαγνησίας.

Διετέλεσε επί σειρά ετών μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Πολιτιστικής Εστίας Μικρασιατών «Ιωνες» και μέλος του Δ. Σ. της ΕΚΠΟΛ. Είναι υπεύθυνη της Θεατρικής Ομάδας των εκπαιδευτικών ΕΛΜΕ Μαγνησίας και Πρόεδρος του Τοπικού Τμήματος του Σώματος Ελληνικού Οδηγισμού Νέας Ιωνίας. Γεννήθηκε στο Βόλο και ζει στη Νέα Ιωνία. Είναι πτυχιούχος Πολιτικός μηχανικός Παιδαγωγικής Σχολικής ΑΣΕΤΕΜ ΣΕΛΕΤΕ, απόφοιτος της Μαρασλείου Παιδαγωγικής Ακαδημίας και του Παιδαγωγικού Τμήματος του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, έχει σπουδάσει ηθοποιός και έχει ειδικευθεί στο θέατρο ως διδακτικό εργαλείο.

Έχει εργασθεί ως ηθοποιός, ως μηχανικός και επί 33 έτη ως εκπαιδευτικός. Στα σχολεία από τα οποία πέρασε συμμετείχε σε δεκάδες, εκτός διδακτικού ωραρίου, εκπαιδευτικά προγράμματα. Συντόνισε μαθητικές ταινίες, ανέβασε μαθητικές παραστάσεις κουκλοθεάτρου και πολλές θεατρικές, τρεις εκ των οποίων απέσπασαν βραβεία σε πανελλήνια Φεστιβάλ Μαθητικού Θεάτρου. Ως Υπεύθυνη Πολιτιστικών Θεμάτων και Σχολικών Δραστηριοτήτων συντόνισε εκατοντάδες προγράμματα σχολείων (Πολιτιστικά, Περιβαλλοντικά και Αγωγής Υγείας) και διοργάνωσε συλλογικές δράσεις περιβαλλοντικών και εικαστικών παρεμβάσεων μαθητών στον τόπο τους. Πιστή στο αξίωμα «Σχολείο Ανοικτό στην Κοινωνία», δημιούργησε τους θεσμούς: α. Γιορτή Παιδείας «Το σχολείο Δημιουργεί», β. «Φεστιβάλ Μαθητικού Θεάτρου», γ. «Η Τέχνη στο Σχολείο» (Θεματική ομαδική μαθητική έκθεση Τέ-

χνης), δ. «Η Τελετή Λήξης» της σχολικής Χρονιάς, με μουσικοχορευτικά συγκροτήματα σχολείων στην παραλία του Βόλου. Με ενέργειές της και πρωτόκολλα συνεργασίας με τοπικούς φορείς, τα σχολεία της Μαγνησίας πρωτοπόρησαν Πανελλαδικά στις ενημερώσεις των μαθητών σε θέματα σεξουαλικής αγωγής και διαφυλικών σχέσεων, στην ενίσχυση των εκπαιδευτικών για την αντιμετώπιση δύσκολων και εξαρτητικών συμπεριφορών των μαθητών, στην αντιμετώπιση εκτάκτων αναγκών και στη συνεργασία Μουσείων και Σχολείου.

«Καλός εκπαιδευτικός είναι ο ενημερωμένος εκπαιδευτικός»

Ακλόνητη πεποίθηση της Κυριακής Δανιηλίδου είναι ότι τα Μουσεία, οι Αρχαιολογικοί χώροι και οι χώροι Τέχνης και Πολιτισμού ενός τόπου πρέπει να αποτελούν προέκταση της σχολικής τάξης. Τεκμηριώνοντας την άποψή της, διοργάνωσε πάνω από 80 επιμορφωτικές δράσεις για τους εκπαιδευτικούς της Μαγνησίας αφοσιωμένη στην ιδέα: «Καλός εκπαιδευτικός είναι ο ενημερωμένος εκπαιδευτικός». Για την επίτευξη αφενός της προβολής και εξωστρέφειας των σχολείων και αφετέρου της επιμόρφωσης των εκπαιδευτικών συνεργάστηκε δημιουργικά με δεκάδες φορείς εντός και εκτός νομού όπως Δήμους, Μουσεία, Πανεπιστήμιο, Νοσοκομείο, Υπηρεσίες, Συλλόγους, αναγνωρισμένες προσωπικότητες κ.α. Κατά τη θητεία της στο Δ.Σ. της Πολιτιστικής Εστίας Μικρασιατών ΙΩΝΕΣ σκηνοθέτησε πολλά «δρώμενα» και ως μέλος συγχροφικής ομάδας συμμετείχε στη συγγραφή και επιμέλεια ετήσιων ημερολογίων και τριών βιβλίων: «Γυμναστικός Σύλλογος «Η Νίκη». Από την Ιωνία... στη Νέα Ιωνία», «Ολυμπιακοί Αγώνες και Μικρασιάτες Ολυμπιονίκες» και «Νέα Ιωνία Μαγνησίας- Προσφύγων πόλις». Ως υπεύθυνη της θεατρικής ομάδας εκπαιδευτικών της ΕΛΜΕ Μαγνησίας έχει σκηνοθετήσει με επιτυχία 5 έργα. Η ενασχόλησή της με την ομάδα έχει

ανασταλεί λόγω της πανδημίας. Τα τελευταία χρόνια, ως Διευθύντρια του 10ου Γυμνασίου Βόλου φρόντισε για την ποιοτική αναβάθμιση του σχολείου. Κάθε αίθουσα εξοπλίστηκε κατάλληλα και συνδέθηκε στο διαδίκτυο, ώστε κατά την ώρα της διδασκαλίας να υπάρχει άμεση πρόσβαση στην πληροφορία. Ακολουθώντας το πιστεύω της ότι «Δεν υπάρχει Παιδεία χωρίς Τέχνη και Πολιτισμό», καλλιέργησε την εξωστρέφεια του σχολείου και φρόντισε ώστε τα παιδιά να βιώνουν σε ένα αναβαθμισμένο πολιτιστικό περιβάλλον.

Με τη συνδρομή και του καθηγητή τέχνης, οι διάδρομοι του σχολείου έχουν μετατραπεί σε πινακοθήκη με ειδικό φωτισμό. Από τα 250 αναρτημένα αντίγραφα ζωγραφικών έργων, διδάσκεται κανείς την ιστορία της Ελληνικής, της Βυζαντινής, της Ευρωπαϊκής και της Παγκόσμιας Τέχνης. Οι μαθητές περνούν ανάμεσα από τα έργα για να κατέβουν στην αυλή, όπου ακούγεται ποιοτική μουσική από τα ειδικά ηχητικά που φρόντισε να εγκατασταθούν. Στην αίθουσα εκδηλώσεων δημιούργησε θεατρική σκηνή πλήρως εξοπλισμένη, ενώ στους τοίχους αναρτήθηκαν γιγαντοαφίσες της ιστορίας του Βόλου. Δημιούργησε χώρους παιδαγωγικών παιχνιδιών, ταινιοθήκη, αίθουσα εικαστικών, εκθεσιακού χώρου ζωγραφικών έργων και φωτογραφιών των μαθητών. Μετά την πρόσφατη συνταξιοδότησή της, προσφέρει τις υπηρεσίες της ως Πρόεδρος του Τ. Τ. του Σ.Ε.Ο. Νέας Ιωνίας. Θεωρώντας ότι κι εδώ ο ρόλος της είναι πρωτίστως παιδαγωγικός, ενισχύει τις δράσεις που συμβάλλουν στην ανάπτυξη ελευθέρων, υπευθύνων, ικανών ατόμων και αναφέρει: «Σήμερα επιτακτικότερα από ποτέ το παιδί και ο έφηβος πρέπει να είναι μέρος μιας σύγχρονης ομάδας με αξίες όπως ο Οδηγισμός, που μπορεί να του εμφυσήσει το πάθος για δράση, ώστε να μη μεταμορφωθεί σ' έναν απόμακρο τεχνοκράτη. Μέσα στον Οδηγισμό μπορεί να αναπτύξει με ασφάλεια και ολόπλευρα την προσωπικότητά του».

“
ΑΚΛΟΝΗΤΗ
ΠΕΠΟΙΘΗΣΗ
ΤΗΣ, ΟΤΙ ΤΑ
ΜΟΥΣΕΙΑ ΚΑΙ
ΟΙ ΧΩΡΟΙ
ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ
ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ
ΠΡΟΕΚΤΑΣΗ
ΤΗΣ ΣΧΟΛΙΚΗΣ
ΤΑΞΗΣ
”

ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΔΗΜΟΥ

«ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΓΙΑ... ΕΝΑΝ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΠΙΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΟΣΜΟ...»

Ένας δάσκαλος - παράδειγμα, με έντονη εκπαιδευτική, κοινωνική, εθελοντική δράση

Πασχάλης Δήμου

γεννήθηκε στον Βόλο και ζει πλέον στην αγαπημένη του Νέα Ιωνία. Με ρίζες από την Ανατολική Ρωμυλία, εξού και το όνομά του, και τη Μικρά Ασία από την πλευρά της μητέρας

του γαλουχήθηκε από μικρός με μνήμες και αρχές της Ιωνίας. Η προσφυγική καταγωγή του τον καθόρισε αλλά δεν τον περιορίσε στις μετέπειτα επιλογές του. Εργάζεται ως δάσκαλος, μια συνειδητή επιλογή του, αφού ευτύχησε να έχει δασκάλους του στο 15ο Δημοτικό Σχολείο Βόλου το ζεύγος Γιώργου και Καίτης Θωμά.

Μετά τη φοίτησή του στο 1ο Γυμνάσιο και Λύκειο Νέας Ιωνίας ακολούθησαν οι προπτυχιακές σπουδές στα Παιδαγωγικά Τμήματα Δημοτικής Εκπαίδευσης και Νηπιαγωγών καθώς και στο Τμήμα Ιστορίας-Αρχαιολογίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας με κατεύθυνση την Κοινωνική Ανθρωπολογία του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας στο Βόλο. Έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στην Οργάνωση και Διοίκηση της Εκπαίδευσης και στην Κοινωνική Ανθρωπολογία της Εκπαίδευσης. Οι συμφοιτητές/τριές του τον τίμησαν με την εκλογή του, ως πρώτο Πρόεδρο του φοιτητικού συλλόγου στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας και ως φοιτητικό εκπρόσωπο στη Διοικούσα Επιτροπή του Ιδρύματος.

“
«Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ
ΜΠΟΡΕΙ
ΝΑ ΣΥΜΒΑΛΕΙ
ΣΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ
ΕΝΟΣ ΚΑΛΥΤΕΡΟΥ
ΚΑΙ ΠΙΟ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΚΟΣΜΟΥ...»

”

Διακρίθηκε για τη μαχητικότητα και την ακεραιότητά του ιδιαίτερα της περιόδου της πολυδιάσπασης του Πανεπιστημίου κάτι για το οποίο δυστυχώς εργάστηκαν κάποιοι συμπατριώτες μας. Ήταν μεταξύ των ιδρυτικών μελών του Erasmus Student Network και εκπροσώπησε το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας στις εργασίες του Δικτύου στην Ολλανδία.

Στο Ελληνικό Σχολείο Στοκχόλμης

Από το 1994 εργάζεται ως εκπαιδευτικός στη Δημόσια Εκπαίδευση στην Ελλάδα αλλά και στο εξωτερικό και έχει διατελέσει διευθυντής σχολικών μονάδων για 15 τουλάχιστον χρόνια. Συγκεκριμένα ξεκίνησε την εκπαιδευτική του πορεία στον καταυλισμό Τσιγγάνων Αλιβερίου Νέας Ιωνίας Μαγνησίας. Συνέχισε στην ορεινή Ξάνθη όπου διετέλεσε υποδιευθυντής και υλοποίησε το Πρόγραμμα «Μελίνα-Εκπαίδευση και Πολιτισμός». Επέστρεψε στο Βόλο και αποσπάστηκε στο Γραφείο Πρακτικής Άσκησης του ΠΤΔΕ του Παν/μίου Θεσσαλίας και ήταν αναπληρωτής εκπρόσωπος του Τμήματος στην ομάδα Πρακτικής Άσκησης των φοιτητών όλων των τμημάτων του Παν/μίου Θεσσαλίας. Υπήρξε σύνδεσμος του ΠΤΔΕ με το Αμερικανικό Πανεπιστήμιο «Oshkosh», συνεργασία η οποία συνεχίστηκε και τα επόμενα χρόνια. Μετά τη θητεία του στο Δημ. Σχ. Ριζομύλου έλαβε απόσπαση για τη Σουηδία. Εκεί τοποθετήθηκε διευθυντής του Σαββατιάτικου Ελληνικού Σχολείου Στοκχόλμης και

ήταν υπεύθυνος παιδαγωγικής καθοδήγησης των εκπαιδευτικών Π.Ε. και Δ.Ε., ενώ με ενέργειές του λειτουργησε το Τμήμα Ελληνικής Γλώσσας στη Solna (δήμο στην περιοχή Στοκχόλμης), το οποίο σε σύντομο διάστημα συγκέντρωσε το δεύτερο σε μέγεθος μαθητικό δυναμικό σε όλη τη Σουηδία..

Το 2010 επέστρεψε στην Ελλάδα και ανέλαβε ως Προϊστάμενος τη λειτουργία του πρώτου Δημοτικού Σχολείου του Ειδικού Καταστήματος Κράτησης Νέων Βόλου όπου πραγματοποιήθηκαν πλήθος δράσεων και καθιέρωσαν το συγκεκριμένο τύπο σχολείου. Από το 2011 μέχρι και σήμερα μέσα από διαδικασία κρίσης είναι Διευθυντής του 30ου Δημ. Σχ. Βόλου. Από το 2013 είναι ο περιφερειακός πολλαπλασιαστής της ευρωπαϊκής δράσης «Teachers4Europe».

Το έτος 2014-15 υπήρξε ακαδημαϊκός υπότροφος στο ΠΤΔΕ του Παν/μίου Θεσσαλίας σε θέματα πρακτικής άσκησης. Ήταν κριτής στο Περιοδικό «Νέος Παιδαγωγός», επιμορφωτής σε προγράμματα του ΟΕΠΕΚ (2010-15) και στο Πρόγραμμα του ΕΠΕΑΕΚ Ταχύρρυθμης Εκπαίδευσης Εκπαιδευτικών στα Νέα Διδακτικά Πακέτα (2005-2007).

Είναι μέλος πολλών πολιτιστικών συλλόγων και είναι ταμίας στην Πολιτιστική Εστία Μικρασιατών «Ιωνες»,

Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών (ΠΜΣ) με τίτλο: «Δραματική Τέχνη και Παραστατικές Τέχνες στην Εκπαίδευση και διά Βίου Μάθηση.

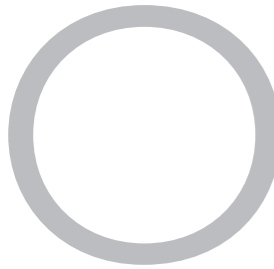
Έλαβε Έπαινο, διακρίσεις και συγγραφή Έλαβε Έπαινο το 2000 για την έκδοση του μαθητικού εντύπου του Μειονοτικού Δημ. Σχολείου Δημαρίου, Ξάνθης «Τι νέα παιδιά;» το οποίο απέσπασε το πρώτο βραβείο μαθητικών εντύπων από το Ίδρυμα Μπότση. Το 2011 διακρίθηκε επίσης για την εφαρμογή «Το εκπαιδευτικό δράμα ως κινητήριο μοχλός στην ανάπτυξη της Παιδείας Ομογενών στη Στοκχόλμη» στα πλαίσια του προγράμματος: «Άριστεία και ανάδειξη καλών πρακτικών στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια

ταμίας στο Παγκόσμιο Σωματείο Απόδημων Μαγνητών «Το Κοινόν των Μαγνητών» και από το Φεβρουάριο του 2019 είναι γραμματέας στο Κέντρο Βιβλίου Μαγνησιωτών Συγγραφέων. Παράλληλα ασχολήθηκε με την Εκπαίδευση Ενηλίκων πραγματοποιώντας διαλέξεις και έχει διδάξει τουλάχιστον για μια πενταετία σε δημόσια και ιδιωτικά ΙΕΚ ενώ τα τελευταία τρία χρόνια είναι επιστημονικός συνεργάτης στο

Εκπαίδευση», με Φορέα Υλοποίησης το «Υπουργείο Παιδείας, Δια Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων». Από το 2008 αποτελεί το συντονιστή των δράσεων που πραγματοποιούνται με αφορμή τον εορτασμό της Παγκόσμιας Ημέρας Μητρικής Γλώσσας που πραγματοποιούνται από πλήθος φορέων τόσο στο Βόλο όσο και στις χώρες διαμονής των απόδημων Μαγνητών με την πραγματοποίηση ημερίδων αλλά και ομάδων μελέτης και προαγωγής της σημασίας εκμάθησης της Μητρικής Γλώσσας με αρωγούς το Γραφείο της Αντιπροσωπείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Ελλάδα και το Εργαστήριο Μελέτης Διάδοσης και Διδασκαλία της Ελληνικής Γλώσσας του ΠΤΔΕ του Παν/μίου Θεσσαλίας. Έχει συγγράψει άρθρα και βιβλία με θέματά του την Ελληνική Εκπαίδευση στη Διασπορά, την εκμάθηση γλωσσών μέσω των τεχνικών εκπαιδευτικού δράματος, τη διδασκαλία της Ελληνικής Γλώσσας ως 2ης σε μια Πολυπολιτισμική Κοινωνία και στοιχεία εθνοτικής-πολιτισμικής ταυτότητας.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΗΜΟΥΛΑΣ ΕΙΠΕ ΟΤΙ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΧΟΡΕΥΤΗΣ ΣΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ...4 ΕΤΩΝ!

Στέφανος Δημουλάς είναι ο άνθρωπος που σε πολλούς, έδωσε την έμπνευση, αλλά και το ερέθισμα, ώστε να κοιτάξουν το μπαλέτο κάτω από μια άλλη οπτική... Είπε ότι θέλει να γίνει χορευτής,

για πρώτη φορά στην ηλικία των 4 ετών κι έκτοτε ξεκίνησε το ταξίδι του σ' αυτόν τον μαγικό κόσμο του μπαλέτου, κάνοντας και εμάς τους συμπολίτες του, να καμαρώνουμε για τις επιτυχίες του! Ο Στέφανος Δημουλάς γεννήθηκε στον Βόλο όπου ξεκίνησε τη δράση του στον χορό, στη Δημοτική Σχολή Χορού σε ηλικία 4 ετών, πριν από την έναρξη του στη Βασιλική Ακαδημία Χορού της Σκωτίας με πλήρη υποτροφία, αποφοιτώντας με πτυχίο Bachelor στο Modern Ballet. Στην ηλικία των 9 ετών χόρεψε στην παραγωγή «Ο Καρυσθραύστης» από τα Εθνικά Μπαλέτα της Κορέας και έπειτα έπαιξε το ρόλο του Μάνου Χατζιδάκι στο πολυβραβευμένο ντοκιμαντέρ - ταινία του Δημήτρη Βερνίκου, «Είδωλο στον καθρέφτη». Αργότερα κερδίζοντας δύο φορές το 1ο βραβείο στον Πανελλήνιο Διαγωνισμό Μαθητών Χορού και το 2ο βραβείο στο σύγχρονο χορό στο Διεθνή Διαγωνισμό Χορού Ελλάδος, εντάχθηκε ως σολίστας σε ηλικία 16 ετών στην Ομάδα Χορού και Θεάτρου Αντίθεσις με καλλιτεχνική διευθύντρια την Άντζελα Καλαντζή. Κατά τη διάρκεια των σπουδών του επι-

λέχθηκε να χορέψει ως Ρωμαίος με τα Μπαλέτα της Σκωτίας ως μέλος των Commonwealth Games στη Σιγκαπούρη. Έχει χορέψει για χορογράφους όπως η Kerry Nicholls («Semaphore»), η Helen Pickett (παγκόσμια περιοδεία του «Voices of the Amazon Musical»), καθώς και με τον Arthur Pita («Το Κοριτσάκι με τα σπίρτα»).

Έχει εργασθεί ως χορογράφος και ως κεντρικός άνδρας χορευτής σε τρεις νέες όπερες: την «Moremi Ajasoro», την «The Lullaby Experiments» για το Βασιλικό Κολέγιο Μουσικής του Λονδίνου και την «Ayanfe, A Yoruba Opera». Ο Στέφανος έχει χορέψει για την Alicia Keys στα MTV EMA Awards στο O2 Academy της Γλασκώβης, για την Candi Staton στο Covent Garden, για τον Joey Yung στο Χονγκ Κονγκ, καθώς και με τον Placido Domingo στην «La Traviata» της Βασιλικής Όπερας του Λονδίνου, στην οποία χορεύει τα τελευταία 3 χρόνια.

Υπήρξε επίσης ο κεντρικός άνδρας χορευτής στην περιοδεία της παραγωγής «Cunning Little Vixen» της Εθνικής Όπερας της Ουαλίας καθώς και σε αρκετά χορευτικά και μουσικά βίντεο, συμπεριλαμβανομένου του «Something in my heart» των Röyksopp, του «Fantasies» του συνθέτη ταινιών Ros Gilman και του «Remember Me» της Jennifer Hudson.

Ξεχωριστή ήταν η επιλογή του ανάμεσα σε εκατοντάδες άτομα να χορέψει για την Kate Moss στη διαφήμιση της κολλοσιαίας εταιρίας Charlotte Tilbury Cosmetics. Άλλες δουλειές του περι-

λαμβάνουν συνεργασίες με το BBC1-CBBC Official Chart Show, την H&M, την IJAD Dance Company και το National Geographic των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο Στέφανος Δημουλάς είναι ο δημιουργός της παραγωγής «TITAN PROMETHEUS» με την υποστήριξη του ΥΠΠΟΑ και της Εθνικής Λυρικής Σκηνής καθώς και ο ιδρυτής της πολιτιστικής Μη Κερδοσκοπικής Εταιρίας «Culture Select». Σε αυτή την πρώτη του χορευτική παραγωγή, ο Στέφανος Δημουλάς επιλέγει την πρόκληση της συγκλονιστικής τραγωδίας του Αισχύλου, και γύρω από αυτή συνθέτει το σύμπαν του Titan Prometheus.

Οι χαρακτήρες δοκιμάζονται από την εξουσία και τα κοινωνικά στερεότυπα και ανακαλύπτουν τις δυνάμεις τους σε χορευτικούς κόσμους. Με αφετηρία μία από τις μεγαλύτερες τραγωδίες όλων των εποχών, οι χαρακτήρες ανασύρουν μνήμες και βιώματα, ισορροπώντας ανάμεσα στα όρια μεταξύ πραγματικότητας και μυθολογίας. Με τις έντονες αισθητικές και συναισθηματικές διακυμάνσεις, τις ατμοσφαιρικές και στοιχειωμένες εικόνες, ο θεατής μεταφέρεται σε μια σκοτεινή, μυθική ιστορία. Η παραγωγή πραγματεύεται σύγχρονους θεματικούς άξονες με τολμηρή σκηνική παρουσίαση και έντονα ερωτήματα.

Ο Στέφανος Δημουλάς δραστηριοποιείται σήμερα μεταξύ Ελλάδας και Λονδίνου, ενώ επί του παρόντος είναι Κριτής στο Dancing With The Stars Greece. Διατηρεί τον προσωπικό του ιστότοπο (www.stefanosdimoulas.com) για όποιον επιθυμεί να τον επισκεφθεί.

“
ΕΝΤΑΧΘΗΚΕ
ΣΤΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΧΟΡΟΥ
ΤΗΣ ΣΚΩΤΙΑΣ
ΜΕ ΠΛΗΡΗ
ΥΠΟΤΡΟΦΙΑ ΚΑΙ
9 ΕΤΩΝ ΧΟΡΕΨΕ
ΓΙΑ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ
ΜΠΑΛΕΤΑ ΤΗΣ
ΚΟΡΕΑΣ
”

Πόστερ της παραγωγής TITAN PROMETHEUS (Φωτογραφία του GSixty)

Ως κριτής στο Dancing With The Stars.

Στο Λονδίνο (Φωτογραφία της Mary Matthews)

Στιγμιότυπο από την πρώτη δημιουργία παραγωγής του Στέφανου Δημουλά, TITAN PROMETHEUS, στο Αρχαίο Θέατρο Δημητριάδας στο πλαίσιο του θεσμού ΟΛΗ Η ΕΛΛΑΔΑ ΕΝΑΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ 2021 του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού και της Εθνικής Λυρικής Σκηνής. (Φωτογραφία του Νίκου Πανταζάρα)

ΛΕΝΑ ΔΙΒΑΝΗ

ΚΑΝΩ ΤΗΝ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ!

«Η τελευταία μου τρέλα είναι να βάλω την ιστορία και τη λογοτεχνία, να «χορέψουν» ταγκό μαζί...»

Η Λένα Διβάνη, πέρα απ' το γεγονός ότι είναι γνωστή και αγαπημένη πολλών συγγραφέας, έχουμε τη χαρά και την τιμή, να καταγγεται απ' τον Βόλο. Έχει γράψει βέβαια, πλήθος μυθιστορημάτων, ιστορικών μελετών,

θεατρικών έργων, παιδικών βιβλίων και διηγημάτων. Τα βιβλία της εμπνέουν τον αναγνώστη και έχουν αγαπηθεί, κυρίως για τον μοναδικό και απολαυστικό τρόπο που έχει μάθει να γράφει... Έτσι λοιπόν, της προτείναμε να γράψει και πάλι, αλλά... αυτή τη φορά, για τον εαυτό της!

«Ένα από τα πιο ζόρικα πράγματα στον κόσμο είναι να παρουσιάσεις τον εαυτό σου- τι να κάνω όμως, το υποσχέθηκα, οπότε αρχίζω. Να ξεκαθαρίσουμε τα βασικά πρώτα: Κάνω την πιο ωραία δουλειά του κόσμου: Είμαι Καθηγήτρια στο Νομικό τμήμα του Πανεπιστημίου Αθηνών, όπου διδάσκω ελληνική και βαλκανική ιστορία εξωτερικής πολιτικής του 20ού αιώνα σε προπτυχιακό επίπεδο και μειονοτικά προβλήματα των Βαλκανίων σε μεταπτυχιακό. Εν ολίγοις αντί να βαράω σφραγίδες στην Εφορία το σύμπαν έστειλε να με περιτριγυρίσουν ορεξάτα για ζωή και χαμογελαστάτα δεκαοχτάχρονα που διψάνε να ανακαλύψουν τον κόσμο. Μαζί τους γίνομαι κι εγώ παιδί και κάνω restart χρονιά μπαίνει χρονιά βγαίνει!

Το καθηγητλίκι όμως δεν έχει μόνο διδασκαλία, έχει και έρευνα -άλλη υπέροχη ενασχόληση κι αυτή. Η έρευνα ικανοποίησε την ακόρεστη περιέργειά μου και με οδήγησε σε πολλές ξένες χώρες, τα πανεπιστήμιά

τους και τις βιβλιοθήκες τους. Υπήρξα Visiting Reaserch Fellow στο πανεπιστήμιο Harvard, στο King's College του Λονδίνου και στο League of Nations Archive (UN) στη Γενεύη.

Έγραφα λοιπόν πολλές ιστορικές μελέτες βάσει των ερευνών μου. Συνεργάστηκα στη συνέχεια με το ιστορικό αρχείο του Υπουργείου Εξωτερικών της Ελλάδας με αντικείμενο τη δημοσίευση των διπλωματικών εγγράφων της Ελλάδας που σχετίζονται με τα εθνικά θέματα, με το Εθνικό Κέντρο Βιβλίου στην κατάρτιση βιβλιογραφικής πρότασης για το πρόβλημα των μειονοτήτων, με το Ίδρυμα Ελληνικού Πολιτισμού με θέμα την ελληνική διασπορά κλπ κλπ. Με τιμή και καμάρι αναφέρω πάντα πως υπήρξα ιδρυτικό μέλος της Εθνικής Επιτροπής για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου. Με λιγότερο καμάρι θα συμπληρώσω ότι διετέλεσα αντιπρόεδρος του Εθνικού Κέντρου Βιβλίου, του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης Έργων Λόγου και μέλος του ΔΣ της ΕΡΤ. Αυτά σε γενικές γραμμές ως τη δουλειά που κάνω. Ήρθε όμως η ώρα να σας μιλήσω για τον έρωτα της ζωής μου, τη λογοτεχνία.

Έγραφα από παιδί, αλλά εμφανίστηκα στα γράμματα το 1994 με τη συλλογή διηγημάτων «Γιατί δε μιλάς για μένα». Προς μεγάλη μου έκπληξη και ενθουσιασμό πήρα τότε το βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου λογοτέχνη ΜΑΡΑ ΡΑΛΛΗ. Έκτοτε δεν σταμάτησα να γράφω και να δημοσιεύω μυθιστορήματα, συλλογές διηγημάτων και παιδικά βιβλία. Είχα μάλιστα την σπάνια τύχη να βιβλία μου να αγαπηθούν αυτομάτως από το αναγνωστικό κοινό. Τα είδα να γίνονται ευπώλητα, να μεταφράζονται σε

πολλές γλώσσες και να διασκευάζονται για την μικρή και τη μεγάλη οθόνη. Όποιος με ξέρει, ξέρει ότι τρελαίνομαι να δοκιμάζω, να κάνω βουτιές σε αχαρτογράφητα ύδατα. Έτσι δεν σταμάτησα εκεί. Αποφάσισα να δοκιμάσω την τύχη μου και σ'ένα άλλο μαγικό πεδίο μάχης, το θέατρο. Εμφανίστηκα λοιπόν στη σκηνή το 2002 με το μίνι μιούζικαλ «Η ωραία θυμωμένη», που παίχτηκε για δύο σεζόν με μεγάλη επιτυχία και ήταν επί δύο χρονιές στη βραχεία λίστα για βραβείο κοινού νεοελληνικού έργου. Ακολούθησαν «η πεντανόστιμη», το «οικογενειακό δίκαιο», και το «μεταβατικό στάδιο» που ανέβηκε στο αναλόγιο του Εθνικού Θεάτρου το 2009. Φυσικά δεν σταμάτησα εκεί, ήθελα να μάθω κι άλλες τέχνες. Έτσι έγραφα το σενάριο και παρουσίασα η ίδια δύο σειρές ιστορικών ντοκιμαντέρ για το Cosmote history. Πάλι ήμουν τυχερή, το τηλεοπτικό κοινό τα αγάπησε πολύ. Η τελευταία μου τρέλα είναι να βάλω την ιστορία και τη λογοτεχνία, τις δυο αγάπες μου, να χορέψουν ταγκό μαζί. Στο πλαίσιο αυτό έγραφα τα ΖΕΥΓΑΡΙΑ ΠΟΥ ΕΓΡΑΨΑΝ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ. Εκεί διηγούμαι σαν παραμύθι την ιστορία καταπληκτικών ανδρών και γυναικών που άφησαν το ανεπανάληπτο στίγμα τους στη ζωή της χώρας- και μιλάμε για εντελώς κινηματογραφικές ζωές. Φέτος αποφάσισα να αναστήσω την καταπληκτικότερη γυναίκα του 20ου αιώνα, τη Διδώ Σωτηρίου, η οποία τυγχάνει και το ίνδαλμά μου. Θα δείτε τον Μάρτιο του 22 μια τελείως πρωτότυπη βιογραφία της, ένα βιβλίο που δεν ήθελα να μοιάζει με βιβλίο αλλά με άνθρωπο!

Δρ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΖΕΓΓΙΝΗ

«Η ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΘΕΜΕΛΙΩΔΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ»

Οι χιλιάδες αναφορές στο έργο της, την έχουν κατατάξει μεταξύ του 1% των κορυφαίων ερευνητών στον τομέα της!

Κεννήθηκε και μεγάλωσε στον Βόλο. Αποφοίτησε από το 1ο Γενικό Λύκειο Βόλου και αφού είχε εξασφαλίσει υποτροφία από το Αχιλλοπούλειο Ίδρυμα, μετέβη στην Αγγλία όπου έλαβε το πτυχίο της στη βιοχημεία και στην εφαρμοσμένη μοριακή βιολογία από το Ινστιτούτο Επιστήμης και Τεχνολογίας του Πανεπιστημίου του Μάντσεστερ (UMIST) το 1999.

Το 2003 ολοκλήρωσε το διδακτορικό της στη Ανοσογενετική Νεανικής Αρθρίτιδας στο ίδιο πανεπιστήμιο και έπειτα έκανε μια σύντομη μεταδιδακτορική έρευνα στη Στατιστική Γενετική με εξειδίκευση στις ρευματικές παθήσεις στο Κέντρο Ολοκληρωμένων Γονιδιωμάτων και Ιατρικής Έρευνας του Πανεπιστημίου του Μάντσεστερ. Το 2004 μετέβη στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης όπου εργάστηκε πάνω στη γενετική του διαβήτη τύπου 2.

Τον Σεπτέμβριο του 2006, βραβεύτηκε με υποτροφία από το ίδρυμα Wellcome Trust, με στόχο να εξετάσει θέματα σχεδιασμού, ανάλυσης και ερμηνείας σε γενετικές μελέτες μεγάλης κλίμακας. Από το 2008 έως το 2018, υπήρξε επικεφαλής της ομάδας Αναλυτικής Γονιδιωμάτων Σύνθετων Χαρακτηριστικών του Ινστιτούτου Wellcome Trust Sanger στο Κέιμπριτζ.

Το 2018 ιδρύει και αναλαμβάνει διευθύντρια του Ινστιτούτου Μεταφραστικής Γονιδιωμάτων του Κέντρου Helmholtz του Μονάχου και το 2020 εκλέχτηκε καθηγήτρια στην Ιατρική Σχολή του Τεχνικού Πανεπιστημίου του Μονάχου (TUM).

Ανακαλύψεις νέων κληρονομικών παραγόντων

Η έρευνά της επικεντρώνεται στις ανακαλύψεις νέων κληρονομικών παραγόντων που προδιαθέτουν σε ασθένειες οι οποίες είναι σύνθετες, πολυπαραγοντικές όπως ονομάζονται, με στόχο την καλύτερη κατανόηση του γενετικού υποβάθρου αυτών των ασθενειών και την **προώθηση της εξατομικευμένης ιατρικής στον άνθρωπο**.

Στην πιο πρόσφατη ερευνητική της δημοσίευση, ανακαλύφθηκαν 52 νέα γονίδια και βιολογικοί μηχανισμοί που σχετίζονται με την οστεοαρθρίτιδα, διευρύνοντας τις γνώσεις μας για την εξέλιξη της νόσου και τις δυνατότητες για την ανάπτυξη όχι απλώς νέων θεραπειών αλλά και νέων τρόπων πρόγνωσης και αποφυγής της ασθένειας στο μέλλον. Συνολικά, έχει δημοσιεύσει περισσότερα από 350 άρθρα σε έγκυρα διεθνή επιστημονικά περιοδικά (Cell, Nature, Science κ.α.), και έχει περισσότερες από 50.000 αναφορές (h-index 92), **κατατάσσοντάς την μεταξύ του 1% των κορυφαίων ερευνητών στον τομέα της**. Για την ερευνητική της δραστηριότητα και ανακαλύψεις, έχει βραβευτεί με το βραβείο «Καλύτερης Νέας Ερευνήτριας» από τη Βρετανική Κοινωνία Ρευματολογίας το 2002 και από την Ευρωπαϊκή Ομάδα κατά του Ρευματισμού το 2003, έλαβε το βραβείο Ιατρικής Έρευνας του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης το 2007, το βραβείο «Νέο Ανερχόμενο Αστέρι» από την Ευρωπαϊκή Ένωση για τη Μελέτη του Διαβήτη το 2008, κέρδισε το βραβείο Suffrage Science το 2014, βραβεύτηκε με το «Βραβείο Νέου

Επιστήμονα 2017» του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ (Young Scientist Award of World Economic Forum) και το Βραβείο Wellcome Genome Campus για την υποστήριξη των γυναικών στην επιστήμη. Το 2020 έλαβε α) το Βραβείο Αριστείας κατά τη διάρκεια του Πανελληνίου Συνεδρίου για τα Αυτοάνοσα Νοσήματα, τη Ρευματολογία και την Κλινική Ανοσολογία, β) το βραβείο δια βίου επιτεύγματος από το Lions Club Ελλάδας και Κύπρου, καθώς επίσης και γ) το Βραβείο ΑΡΓΩ για διακεκριμένους Έλληνες του Απόδημου Ελληνισμού. Είναι συντάκτρια σε επιστημονικά περιοδικά και έχει συνεκδόσει 2 βιβλία γενετικής στατιστικής. Για το σύνολο του ερευνητικού της έργου, έλαβε τον τίτλο της επίτιμης καθηγήτριας στο τμήμα επιστημών υγείας στο Πανεπιστήμιο του Λέστερ (2013) και στο πανεπιστήμιο του Μπρίστολ. Εκλέχτηκε επίτιμος συνεργάτης του Πανεπιστημίου του Κέιμπριτζ και της Ακαδημίας Ιατρικών Επιστημών του Λονδίνου. Εκτός από την επιστημονική έρευνα, ασχολείται και με θέματα πολιτικής στην επιστήμη, όπως διαμοιρασμός δεδομένων, ερευνητική ηθική, capacity building σε αναπτυσσόμενες χώρες, αλλά και με το θέμα των γυναικών στην επιστήμη. Τη φλόγα της για τη Γενετική προσπαθεί να τη μεταλαμπαδεύσει στους νεότερους με κάθε ευκαιρία. Στο πλαίσιο αυτό, διοργανώνει μαζί με την ομάδα της τα τελευταία χρόνια το θερινό σχολείο ανθρώπινης γενετικής στη γενέτειρά της, τον Βόλο, σε συνεργασία με το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Όπως συνηθίζει να λέει, «η εμπιστοσύνη στην επιστήμη και την έρευνα είναι θεμελιώδης για τη βελτίωση της ανθρώπινης υγείας.

“

ΤΗ ΦΛΟΓΑ ΤΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΕΝΕΤΙΚΗ, ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΤΗ ΜΕΤΑΛΑΜΠΑΔΕΥΣΕΙ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΤΕΡΟΥΣ ΜΕ ΚΑΘΕ ΕΥΚΑΙΡΙΑ...

”

ΜΑΡΙΑ ΘΩΪΔΟΥ ΕΥΧΟΜΑΙ ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΟΥΜΕ ΑΝΘΡΩΠΟΙ...

Τραγουδίστρια και τραγουδοποιός,
με σπουδές στα παιδαγωγικά και το κλασικό τραγούδι

Για το τραγούδι ως προσωπική διαδρομή, όπως μας λέει, «Από μικρό παιδί θυμάμαι τον εαυτό μου να τραγουδάει, να γράφει, να ζωγραφίζει.

Τα πρώτα μου τραγούδια τα έγραφα για να επικοινωνήσω με αγαπημένους ανθρώπους.

Νιώθω πως γράφοντας,

φτιάχνω ένα γεφυράκι και πάω μια απ' τη μια όχθη που είναι μέσα μου και μια από την άλλη που είναι ο «κόσμος»...

Το τραγούδι σε όλες του τις μορφές, σαν εμπειρία προσωπική, σαν ανάγκη ολοκλήρωσης, μου έδωσε τη χαρά να ανακαλύψω και να καλλιεργήσω τη φωνή μου. Σπούδασα κλασικό τραγούδι, λατρεύω την ευρύτητα που προσφέρει η κλασική τεχνική στις εκφραστικές δυνατότητες μιας συγκεκριμένης μουσικής. Θαυμάζω όλες τις εκδοχές της φωνητικής ερμηνείας και τεχνικής, από τον αυτοσχεδιασμό και τη τζαζ, ως το παραδοσιακό τραγούδι και τους αργόσυρτους αμανέδες. Κάθε φωνή και επομένως κάθε μουσικό είδος που υπηρετεί, είναι κομμάτι της απέραντης παλέτας του κόσμου, όπως τα λουλούδια, τα φυτά, τα δέντρα, που καθένα τους ταιριάζει στο συγκεκριμένο τοπίο και ανθίζει, στις συγκεκριμένες ιδιαίτερες συνθήκες, για να παίξει το πολύτιμο ρόλο του.

Σε ό,τι αφορά στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας και τα Μουσικά Σύνολα, δηλώνει με έμφαση, ότι «είναι μεγάλη τύχη να μπορείς να βρίσκεσαι σε επαφή μόνιμα με τη νεότητα.

Τα Μουσικά Σύνολα ΠΘ αποτελούνται από φοιτητές και φοιτήτριες του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, που ενδιαφέρονται να παίξουν μαζί μουσική, να μάθουν να

τραγουδάνε και να ακούνε τραγούδια, να αυτοσχεδιάζουν, να ανακαλύπτουν το νόημα του λόγου τόσο στις λέξεις όσο και στους ήχους. Η μουσική είναι κάτι παραπάνω από μια ωραία σύνθεση που χαίρεσαι να ακούς. Φτιάχνεται από πολλούς. Είναι συνδυασμός και συντονισμός πολλών «φωνών». Από το Σεπτέμβριο του 2021, παράλληλα με την ενασχόλησή μας με ιστορικά ροκ τραγούδια σε συνεργασία με τον κιθαρίστα Δημήτρη Δεμίρη, ξεκινήσαμε να δουλεύουμε με τον πιανίστα και ενορχηστρωτή Θόδωρο Κοτεπάνο, πάνω σε τραγούδια του Μίκη Θεοδωράκη. Όσο προχωράει η μελέτη, τόσο και αποκαλύπτονται τα βαθύτερα νοήματα που κουβαλάνε τα τραγούδια του, σε στίχους σπουδαίων ποιητών. Ταιριάζουν στην εποχή που ζούμε, μια εποχή που η ελευθερία δεν είναι

αυτονόητη...

Στο ίδιο πλαίσιο ξεκινήσαμε πριν κάποια χρόνια, την μελέτη των τραγουδιών του Μάνου Χατζιδάκι, εργασία μάλλον που δε θα τελειώσει ποτέ και θα αποτελεί μόνιμη πηγή συγκίνησης και έμπνευσης. Η ενασχόληση με το Χατζιδάκι, ήταν και ο λόγος, να δοθεί ο τίτλος «Οδός Ονείρων», στις εκπαιδευτικές μουσικές συναντήσεις των Μουσικών Συνόλων με φοιτητές από το Πανεπιστήμιο του Braunschweig της Γερμανίας.

Φεστιβάλ Πάου/αυτοδιαχείριση και εθελοντισμός

Ένας σημαντικός σταθμός στη ζωή μου, που φέτος έκλεισε τον έκτο χρόνο λειτουργίας του και μάλιστα κάτω από πολύ δύσκολες συνθήκες, λόγω της πανδημίας, είναι το Φεστιβάλ Πάου. Θέλουμε να

Απο παλαιότερη Εκδήλωση

συντονίσουμε τέχνη και ζωή, ανθρώπινη συνεργασία και μουσική αρμονία. Τα μέλη των Μουσικών Συνόλων που εθελοντικά συμμετέχουν στο Φεστιβάλ Πάου και αποτελούνται από φοιτητές, απόφοιτους, τεχνικούς, μέλη της πανεπιστημιακής κοινότητας, αλλά και

απλούς πολίτες, έχουν πλέον φτιάξει μια πολύ γερή ομάδα εργασίας, μια πολιτιστική οικογένεια που μοιράζεται γέυσεις, πρόβες, συζητήσεις. Σε αυτή την κοινότητα ανήκουν ακόμα, οι μουσικοί μας καλεσμένοι, αλλά και οι επισκέπτες που έρχονται να τους ακούσουν. Στην

ευρύτερη συνύπαρξη, προστίθεται η κατασκευαστική δύναμη του περιβάλλοντος χώρου. Όλα αυτά συνιστούν μια μοναδική ατμόσφαιρα μουσικής εμπειρίας, βασική πρόθεση του Φεστιβάλ Πάου.

Νιώθω τυχερή και ευγνώμων για την εμπιστοσύνη και υποστήριξη του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας στη συλλογική αυτή εκπαιδευτική και καλλιτεχνική δράση.

Κάνοντας μια ευχή για το 2022, μας αναφέρει ότι «Μέσα στη θύελλα της απρόβλεπτης κατάστασης που ζούμε, εύχομαι να βρούμε βαθύτερα σπηρίγματα, που δεν κλονίζονται εύκολα. Εύχομαι να παραμείνουμε άνθρωποι...»

Η Μαρία ΘωΪδου, είναι τραγουδίστρια και τραγουδοποιός, σπούδασε παιδαγωγικά και κλασικό τραγούδι. Έζησε στη Θεσσαλονίκη, το Βερολίνο και τον Βόλο.

Ως τραγουδοποιός έχει εκδώσει 5 cd σε δική της μουσική και στίχο: Της αγάπης το μετάξι, Η γυναίκα και το μήλο, Της νύχτας τα μακριά μαλλιά με συμμετοχή του Σωκράτη Μάλαμα, Η αλήθεια είναι δύο. Ως ερμηνεύτρια επιδιώκει το συνδυασμό της κλασικής φωνητικής τεχνικής με την απλότητα και αμεσότητα της μεσογειακής μουσικής ερμηνείας και τον αυτοσχεδιασμό. Έχει συνεργαστεί με σημαντικούς μουσικούς, στην Ελλάδα και το εξωτερικό, συμμετέχοντας σε παραστάσεις διαφορετικών μουσικών ειδών. Ασχολείται με την εμπύκωση και διδασκαλία ομάδων με στόχο τη φωνητική έκφραση. Στο πλαίσιο αυτό, εργάζεται από το 2005 στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, ως ειδικό εκπαιδευτικό προσωπικό, με γνωστικό αντικείμενο τη φωνητική μουσική εκτέλεση και είναι υπεύθυνη των Μουσικών Συνόλων του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας.

Ως διδάσκουσα της φωνητικής τέχνης, έχει συνεργαστεί με το τμήμα Μουσικής Επιστήμης και Τέχνης (ΠΑΜΑΚ) και το τμήμα Θεάτρου ΑΠΘ. Από το 2021 συνεργάζεται με το ΔΠΜΣ Διερμηνείας και Μετάφρασης στο ΑΠΘ. Έχει συνεργαστεί με το Διεθνές Φεστιβάλ Μουσικό Χωριό, εμπυκώνοντας εργαστήρια φωνητικής έκφρασης και μουσικοπαιδαγωγικές δράσεις. Από το 2016 έχει αναλάβει την καλλιτεχνική διεύθυνση του Φεστιβάλ Πάου Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Πρόσφατες συνεργασίες της, είναι η συμμετοχή της ως ερμηνεύτρια, στο cd των Χάνομαι γιατί ρεμβάζω «Χρονικά ενός θιάσου» (2018), στο cd του Νότη Μαυρουδή «Άγρυπνο φεγγάρι» (2019) και στο cd του Κώστα Μαγγίνα "Sound Tracks" (2021).

Πρόσφατες μουσικές δημιουργίες της είναι το «Helin» (<https://youtu.be/5FXV5GFDdok>) σε συνεργασία με τον Kemal Dinc και το «Αλλάζω» σε συνεργασία με τους Drasta και το φωνητικό εργαστήριο « το Πέταγμα της Φωνής» (<https://youtu.be/BhwtUWvgIWg>).

“
ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑΛΗ
ΤΥΧΗ ΝΑ
ΜΠΟΡΕΙΣ
ΝΑ ΒΡΙΣΚΕΣΑΙ
ΣΕ ΕΠΑΦΗ
ΜΟΝΙΜΑ ΜΕ
ΤΗ ΝΕΟΤΗΤΑ...
”

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΙΩΑΝΝΙΤΗ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΔΩ & ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΝΑ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΜΕ...

Μια ζωή αφιερωμένη στην προσφορά και τον εθελοντισμό

Η κα Αγγελική Ιωαννίτη γεννήθηκε στις 13 Σεπτεμβρίου 1948 στο Ξυλόκαστρο Κορινθίας, όπου έζησε την πρώτη δεκαετία της ζωής της. Όπως μας λέει η ίδια, «το 1960 μετακομίσαμε με την οικογένειά μου

στην Αθήνα, όπου συνέχισα τις γυμνασιακές σπουδές μου στο ιδιωτικό σχολείο Ρηνιωτάκη στον Κορυδαλλό, στο ιδιωτικό σχολείο Χατζηδάκη στα Πατήσια και αποφοίτησα από το ιδιωτικό σχολείο του Παπαγεωργίου «Παντάνασσα» στο Μοσχάτο. Το 1969 παντρεύτηκα στην Αθήνα και το 1971 μετανάστευσα στο Σικάγο των Ηνωμένων Πολιτειών, όπου ήταν ο πατέρας μου με σκοπό να με βοηθήσει να πάρω υπηκοότητα και να σπουδάσω, ωστόσο λόγω κάποιων συγκυριών δεν τα κατάφερα να μείνω και να φέρω και τον σύζυγό μου από την Ελλάδα και επειδή ήμουν ήδη έγκυος γέννησα την πρώτη μου κόρη στο Σικάγο. Στη συνέχεια βρεθήκαμε με τον σύζυγό μου στον Καναδά, όπου κάναμε τα χαρτιά μας για να μας δεχτούν ως μετανάστες, όπως και έγινε. Στον Καναδά απέκτησα άλλες δύο κόρες από τον πρώτο σύζυγό μου και στη συνέχεια από τον δεύτερο σύζυγό μου απέκτησα άλλα δύο παιδιά, ένα αγόρι και ένα κορίτσι. Από το 1980 ζω στον Βόλο και οι οικογενειακές και επαγγελματικές υποχρεώσεις με κράτησαν μακριά από τα κοινά, που πάντοτε ήθελα να ασχοληθώ».

«Άρχισα να ασχολούμαι με τα οικολογικά...»

Όπως συνεχίζει, «από το 2005 ασχολήθηκα με τα οικολογικά και βρέθηκα στο πολιτικό σχήμα των «Οικολόγων Πράσινων», όπου στις εκλογές ήρθα δεύτερη σε ψήφους

στον Βόλο. Επειδή στα πολιτικά αντιλήφθηκα καταστάσεις που δεν με εξέφραζαν, άρχισα να ασχολούμαι με οικολογικά θέματα μόνη μου. Προσπάθησα με αφίσες κι άλλες δραστηριότητες να κινητοποιήσω ανθρώπους, να ευαισθητοποιηθούν και δημιούργησα την ομάδα ΠΕ.ΠΟ.ΠΕ. (Περίπατος- Πόλη-Περιβάλλον). Στη συνέχεια έγινα μέλος της Περιβαλλοντικής Πρωτοβουλίας Μαγνησίας και εδώ και μια πενταετία είμαι Μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου.

Το 2009 για τις οικολογικές μου δραστηριότητες βραβεύτηκα από τον τότε Δήμαρχο Βόλου. Μια άλλη ακόμα δραστηριότητά μου είναι ότι από το 2011 έχοντας κάποιες γνώσεις όσον αφορά στο πλέξιμο, τις μεταφέρω σε άτομα που ενδιαφέρονται στη Λέσχη του Καταστήματος Σοφιάδη, στο Σύλλογο Μάγνητες Τυφλοί, στο Σύλλογο «Ιππόκαμπος», που παρ' όλες τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν έχουν τη διάθεση για μάθηση και ζωή. Αν' τα πρώτα βήματα του Δικτύου Ανταλλαγών και Αλληλεγγύης Μαγνησίας, το 2009, είμαι μέλος και επί δύο διετίες ήμουν συντονίστρια του Δικτύου. Το Δίκτυο Ανταλλαγών και

Αλληλεγγύης είναι μια ένωση πολιτών που δραστηριοποιείται στον τομέα της συνεργατικής και αλληλεγγύης οικονομίας. Ο λόγος δημιουργίας του Δικτύου δεν ήταν μόνο η σημερινή κρίση, αλλά μια θετική πρόταση διαφορετικής οικονομικής οργάνωσης των μελών της κοινωνίας με βάση τη συνεργασία και την αλληλεγγύη.

Άνθρωποι μας ζητούσαν μια τομάτα...

Το 2010 συμμετέχοντας στην ομάδα Οικοπαραγωγών που εκθέτουν τα προϊόντα τους στην Πλατεία Πανεπιστημίου, αρχίσαμε να αντιλαμβανόμαστε από κοντά τα τραγικά οικονομικά γεγονότα που μας ακολουθούν μέχρι σήμερα. Άνθρωποι μας ζητούσαν μια τομάτα, λίγες ελιές κ.λπ. και αποφασίσαμε να μαγειρεύουμε και να προσφέρουμε έστω λίγο φαγητό μια φορά την εβδομάδα.

Στην πορεία επειδή οι Οικοπαραγωγοί μένουν στο Πήλιο και δεν διαθέτουν τα χρήματα να μετακινούνται συνεχώς στον Βόλο, δεν μπορούσαν να συμμετέχουν στην παρασκευή φαγητού και τότε αποφάσισα να ασχοληθώ μόνη μου και να οργανώσω την σίτιση κάποιων συμπολιτών μας.

Από τις δράσεις της «Κουζίνας»

Άρχισα να ενημερώνω τους συμπολίτες μας, ζητώντας τη βοήθειά τους. Στην έκκλησή μου αυτή, συμπαράστατες είχα ανάμεσα και σε άλλους συμπολίτες μας τον κ. Παντσά, την κ. Μπαρμπουδάκη, μέλη της Κοινωνικού Επιχειρήσιμου του Δήμου Βόλου, οι οποίοι εκτός των άλλων μεσολάβησαν να εγκατασταθεί στην Πλατεία Πανεπιστημίου μικρό και ξύλινο σπιτάκι που έδινε το φαγητό, καθώς πριν ήμουν στο ύπαιθρο. Στα έντεκα χρόνια που λειτουργεί η Κουζίνα Αλληλεγγύης έχουν αγκαλιάσει τη δράση μας ιδιώτες και πολλές επιχειρήσεις συμπολιτών μας. Δυστυχώς όμως τα άτομα που μας ζητούν βοήθεια ολοένα και αυξάνονται.

Από το 2014 η προσφορά μας έχει ξεπεράσει τις 400 μερίδες εβδομαδιαίως και κατά καιρούς, ανάλογα τις ανάγκες τους, έχουμε προσφέρει φαγητό στο Κοινωνικό Παντοπωλείο, στη Μέριμνα Βόλου και στη Μονάδα Αλτσχάιμερ Βόλου. Ετοιμάζουμε 30 πακέτα την εβδομάδα για οικογένειες που έχουν τη δυνατότητα να μαγειρέψουν στο σπίτι.

Πρωινά σε σχολεία της πόλης

Από το σχολικό έτος 2015 και 60 πρωινά σε σχολεία της πόλης μας. Η δράση μας πέρα από τον τομέα σίτισης επεκτείνεται στη συλλογή ρούχων, επιπλών, κλινοσκεπασμάτων κ.λπ., τα οποία διαθέτουμε σε ιδιώτες και ιδρύματα. Έχουμε συνεργαστεί προσφέροντας ρουχισμό και είδη προσωπικής υγιεινής με το Σωφρονιστικό Ε.Κ.Κ.Ν. Βόλου (Μεταμορφώσεως 195) με τις φυλακές Κασσαβέτιας, στους πρόσφυγες στο κτίριο Μόζα του Βόλου, στο Σωφρονιστικό Κατάστημα Ανηλίκων, στους πληγέντες της Σερβίας, στον Ξενώνα «Άρσις», στην Ελληνική Μέριμνα Βόλου και αλλού.

Από τα πλαστικά καπάκια που

συλλέγουμε προσφέραμε 1 τόνο στο Ειδικό Σχολείο Φυτόκου και δώσαμε από 300 ευρώ στο Σύλλογο «Ιππόκαμπος», στο Κοινωνικό Φαρμακείο Αγίου Νεκταρίου, στο Σύλλογο Κωφών και Βαρήκων και φυσικά συνεχίζουμε τη συλλογή από καπάκια και τηγανέλαιο, που με τα χρήματα που παίρνουμε από την ανακύκλωσή τους, ενισχύουμε τα έξοδα της Κουζίνας.

Συμμετέχουμε σε εκδηλώσεις διαφόρων συλλόγων, είμαστε κοντά στα περιβαλλοντικά θέματα και σε ό, τι συμβάλει στην καλύτερη ποιότητα ζωής στην πόλη μας. Οι δράσεις μας έχουν διακριθεί και βραβευτεί από διάφορους φορείς. Το 2015, μετά από πρόταση του Ροταριανού Ομίλου, σε μια πανελλαδική βράβευση φορέων απ' όλη την Ελλάδα είχα την τιμή να λάβω το Βραβείο της Ευποίας για τη δράση της Κουζίνας Αλληλεγγύης Βόλου, της οποίας έχω την ευθύνη. Το 2016 βραβευτήκαμε από το Δήμο Βόλου, από την Ομάδα Μαμάδες Μαγνησίας και από το Λύκειο Ελληνίδων Βόλου. Έχουμε νοικιάσει χώρο εντός του οποίου προσφέρεται ειδικά

διαμορφωμένος χώρος ντουζ αλλά και ρούχα σ' αυτούς που τα έχουν ανάγκη. Ταυτόχρονα, ξεκινήσαμε να δημιουργούμε πράγματα από αντικείμενα που μας δίνει ο κόσμος και είχε για πέταμα, όπως κοσμήματα μέχρι και ντουλάπα, και να τα πουλάμε. Γι' αυτό μάλιστα έχουμε δημιουργήσει και μία θέση εργασίας, επίσης σε ειδικά διαμορφωμένο χώρο.

Ζητήσαμε να μας δοθεί και μια θέση στη λαϊκή αλλά, δυστυχώς ακόμα δεν μας δόθηκε.

Σήμερα και με τις νέες συνθήκες που δημιουργήσε η πανδημία αυξήθηκαν και οι ανάγκες της Κουζίνας Αλληλεγγύης, μείναμε πίσω σε πολλά πράγματα, δυστυχώς οι εθελοντές είναι λιγότεροι και δυσκόλεψε η κατάσταση. Όμως, είμαστε εδώ και συνεχίζουμε να προσπαθούμε, να προσφέρουμε και να δρούμε προς όλους αυτούς που το έχουν ανάγκη και μας χρειάζονται. Δίνουμε τρόφιμα, ρούχα και οτιδήποτε άλλο χρειαστεί κάποιος συνάνθρωπος. Αυτό που χρειαζόμαστε περισσότερο είναι εθελοντές να προσφέρουν μαζί μας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΛΜΠΑΡΗΣ

«ΝΑ ΜΗΝ ΞΑΝΑΖΗΣΟΥΜΕ ΠΟΤΕ ΠΟΛΕΜΟ ...»

«Να μην βιώσετε αυτό που περάσαμε εμείς. Ζήστε πάντα ελεύθεροι...»

Κάλμπαρης

Δημήτριος του Σπυρίδωνα, ετών 105 εδώ και λίγο καιρό φιλοξενείται στο Ίδρυμα Γηροκομείο Βόλου. Είναι ένας άνθρωπος

ιδιαίτερα σημαντικός, καθώς αποτελεί την ζωντανή ιστορία, του αγώνα για την ελευθερία. Έχει λάβει μέρος στην εποποιία του 1940-41 και είναι ο μοναδικός επιζώντας της μάχης του υψώματος 731.

Πρόσφατα, ανήμερα της Παγκόσμιας Ημέρας Ηλικιωμένων τιμήθηκε για την προσφορά του στην πατρίδα και στο πρόσωπό του, όλους τους ηλικιωμένους της γενιάς αυτής. Είναι χαρακτηριστικές οι αφηγήσεις του ίδιου του κ. Κάλμπαρη... «Γεννήθηκα στις 16 Φεβρουαρίου 1917 στη Μακρινίτσα. Ήμασταν δέκα παιδιά. Οι γονείς μας είχαν άλλα είχαν κάνει, αλλά πέθαναν.

Στο χωριό μεγάλωσα. Ο πατέρας μου δούλευε βυρσοδέψης. Φτώχεια μεγάλη. Έτσι, όταν μεγαλώσαμε λίγο, ο πατέρας μου, ο οποίος ήταν βρακάς, μας κατέβασε στον Βόλο. Ο αδερφός ο ένας, ήταν έναν χρόνο μεγαλύτερος από εμένα. Εμένα με έβαλαν νοσοκόμο στην κλινική του Τριχόπουλου, 12-13 χρόνων ήμουν, εκείνος μπήκε σε ένα φαρμακείο. Κάθισε 40 χρόνια φαρμακοϋπάλληλος. Μία μέρα είπα στον Τριχόπουλο: «Γιατρέ μου, θα φύγω». «Γιατί;», ρώτησε εκείνος. «Ήθελα να πάω να γίνω τσαγκάρης. «Μα καλά, από δήμαρχος θα γίνεις κλητήρας;», Τέλος πάντων, κάθισα δύο χρόνια στην κλινική. Αργότερα ο πατέρας μου με πήγε σε ένα τσαγκάρικο. Το 1938 παρουσιάστηκα για τη θητεία μου. Πήγα πρώτα στο Σιδηρόκαστρο. Εκεί μας κράτησαν λίγο, μετά μας πήγαν στο Αχλαδοχώρι Σερρών. Κατέληξα στα Ελληνοβουλγαρικά σύνορα, στα ουρρωματικά έργα που έκανε ο

πηγή istorima.gr

Μεταξάς. Στο Μπέλλες ήμουν εγώ. Δύο χρόνια υπηρέτησα. Αρχές Οκτωβρίου του 1940 πήρα τον δρόμο της επιστροφής στον Βόλο». «Στις 28 Οκτωβρίου άκουγα παράξενα πράγματα στον δρόμο και αναρωτιόμουν τι συνέβαινε. Φτάνω στο τσαγκάρικο, έρχεται κάποιος και μου λέει: «Τι κάνεις εδώ; Έχουμε πόλεμο». Στον δρόμο έπεσα πάνω σε κάτι κοπέλες, που ανήκαν στην ΕΟΝ, τη νεολαία του Μεταξά. Με ρώτησαν τι σκοπό είχα. Απάντησα ότι πήγαινα να πάρω ρούχα και να παρουσιαστώ. Από τα αδέρφια μου, κανείς άλλος δεν πολέμησε. Μαζευτήκαμε όλοι οι κληρωτοί σε μία γέφυρα στον Ξηριά και μας έδωσαν ιματισμό, παπούτσια και μία κουραμάνια. Την έβαλα στο σακίδιο, άλλο βάρος δεν είχα. Προτού ξεκινήσω, η μάνα μου, μου έραψε στη μάλλινη φανέλα, ένα φυλαχτό με ένα κομμάτι από Τιμίο Ξύλο. Αυτό με έσωσε. Έτρωγα σφαίρες πολλές. Υπέφερα πάρα πολύ. Δεν έπρεπε να ζω εγώ τώρα. Μόλις νύχτωσε, μας πήγαν στον σιδηροδρομικό σταθμό. Μας έβαλαν σ' ένα τρένο. Επιβιβαστήκαμε σε κλειστά βαγόνια, αυτά που έβαζαν τα ζώα. Το τάγμα απαρτιζόταν από Βολιώτες. Ο λοχαγός μου λεγόταν Δημήτριος Τζανάκης, Διμοιρίτης μου ήταν ο Δημήτρης Σφυάκης, που είχε το γυαλάδικο πίσω από την

καπινοβιομηχανία Ματσάγγου. Σκοτώθηκε στο μέτωπο, όπως και όλο σχεδόν το τάγμα μου. Ελάχιστοι γυρίσαμε πίσω. Προορισμός μας ήταν η Καλαμπάκα. Κατέβηκε ένας ταγματάρχης και μας είπε δύο λόγια: «Παιδιά, αυτή την ώρα, ο εχθρός μπήκε στην Ελλάδα και μας παίρνει τα εδάφη». Από την Καλαμπάκα, φτάσαμε στα σύνορα με τα πόδια. Νύχτα μετακινούμασταν. «Πρέπει πάση θυσία να τους κρατήσουμε», ήταν η διαταγή. Βαδίζαμε τη νύχτα από τους δρόμους. Την ημέρα περνούσαμε μέσα από μονοπάτια και δάση, για κάλυψη. Οι αξιωματικοί είχαν βγάλει τα διακριτικά τους. Ήμασταν όλοι αδέρφια. Όλοι ίδιοι. Μας έλεγαν: «Ό,τι έχετε παραπάνω, πετάξτε το. Κρατήστε μόνο το όπλο σας και πυρομαχικά». Μας είχαν οι μανάδες μας πράγματα. Άλλος κουβέρτα, άλλος μια αλλαξιό ρούχα. Νόμιζαν πού πηγαίναμε». «Ένα πρωί ήμασταν στο αμπρί, μες στο χιόνι. Ένας πρώτος ξάδερφός μου, Δημήτρης Νταβλαμάνας λεγόταν, σπκώθηκε όρθιος, γιατί είχε ξεπαγιάσει. Ένα βήμα έκανε. Του έριξε ένα Ιταλός, πετυχαίνοντάς τον στα μηνίγγια. Κοίταξα να δω πού ήταν χτυπημένος. Αίμα δεν έτρεξε, αλλά είχαν κυθεί τα μυαλά του έξω», περιέγραψε τον θάνατο του συγγενή του, ενώ έπειτα

μίλησε για τις κακουχίες που αντιμετώπιζαν: «Περνούσαμε μέσα από χαράδρες. Φοβερό κρύο. Πάγους είχαν πιάσει κάτω. Άκουγες παλικάρια δύο μέτρα να εκλιπαρούν: «Δεν μπορώ άλλο από το κρύο». Και πάρτον κάτω. Πολλοί πέθαναν από κρουπαγήματα. Το κρύο είναι χειρότερο και από σφαίρες. Δεν παλεύεται. Με τη σφαίρα καθαρίζεις. Την τρως και τέρμα. Ο χειμώνας του '40 ήταν φοβερός. Άσε την πείνα και την ψείρα». «Δεν φοβόμουν τον θάνατο. Πολεμούσε για την πατρίδα. Δεν είχες περιθώριο να σκεφτείς τίποτε άλλο. Δεν έδινες σημασία στον άνθρωπο, στον φίλο σου. Τα βράδια ήμασταν παρέα. Δυο, τρεις, τέσσερις, πέντε. Σκοτώνονταν στη μάχη, μετά έρχονταν άλλοι. Παράξενο πράγμα ο πόλεμος. Φοβερός. Μήνες ολόκληρους μπορώ να σου μιλάω. Απορώ πώς στέκομαι στα πόδια μου. Τρομερά πράγματα έγιναν τότε», «Τις νύχτες καλυπτόμασταν μες στις χαράδρες. Θυμάμαι έναν λοχαγό που έλεγε: «Παιδιά, θα νικήσουμε και θα γυρίσουμε πίσω με δάφνες. Έχω τους Δώδεκα Αποστόλους στην τσάντα μου. Μη φοβάστε τίποτα». Μία φορά ήμασταν στο ύψωμα 1200. Πρώτα βαρούσε το πυροβολικό μας. Ακούγαμε τα κανόνια. Μόλις σταμάτησαν, αρχίσαμε να ανεβαίνουμε στο βουνό. Οι Ιταλοί μας χτυπούσαν συνεχώς. Σκοτώθηκαν πολλοί δικοί μας. Όταν καταλάβαμε το ύψωμα, από κακή συνεννόηση των αξιωματικών δεν έριξαν φωτοβολίδα. Τραυματίστηκε ή σκοτώθηκε ο λοχαγός, δεν τον είδα. Και το πυροβολικό μας χτύπησε. Σκοτώθηκαν 20 παλικάρια από δικιά μας πυρά. Οι δικοί μας νόμιζαν ότι οι Ιταλοί ήταν ακόμη επάνω. Έσκασαν τα βλήματα δίπλα μου. Το ωστικό κύμα με πέταξε σε κάτι πουρναριές». «Μπήκαμε στην Αλβανία. Εγώ πόλη δεν είδα. Θυμάμαι ότι περνούσαμε μέσα από κωριά. Στον δρόμο δεν βρισκαμε κανένα. Οι Ιταλοί τρομοκρατούσαν τον πληθυσμό ότι εμείς σφάζαμε τους πάντες. Βρήκα ένα γεροντάκι. Ήταν 70άρης, με το καπελάκι του, το μαστούνι. Καθόταν ζαρωμένος σ' ένα παγκάκι. Τον καλημέρισα, είπε γεια κι εκείνος. Τον έπιασα το χέρι και του το φίλησα. Δάκρυσε, αλλά δεν μ' απάντησε. Αλβανός ήταν. Σ' ένα άλλο χωριό, στα υπόστεγα είχαν κρεμάσει ρόκες. Στέγγωναν το καλαμπόκι. Τα φάγαμε όλα. Ήμουν πολλές ημέρες νηστικός, είχα φτάσει στο σημείο να τρώω φλούδες από δέντρα. Όχι ότι η Ελλάδα δεν είχε να μας δώσει να φάμε. Δεν έφτανε ο ανεφοδιασμός. Ήμασταν καταδικασμένοι. Όταν πολεμάς στην πρώτη γραμμή, είσαι καταδικασμένος σε θάνατο. Οι μονάδες στα μετόπισθεν, ανεφοδιάζονταν. Είχαν

το φαγητό τους. Έφταναν τα ζώα. Σε κάποιο άλλο σπίτι, βρήκαμε στην αυλή μελίτσα. Έξι-επτά. Τα δώσαμε μια, τα ανοίξαμε, βγήκαν οι μέλισσες και μας τσιμπούσαν. Τίποτα δεν μας πτούσε. Φάγαμε το μέλι. Ο κόσμος μάς κοιτούσε κλειδωμένος από τα σπίτια του. Τρώγαμε το μέλι, και τις μέλισσες μαζί. Δεν καταλαβαίναμε τίποτα. Άγρια ζώα ήμασταν».

Η μάχη στο ύψωμα 731

Έπρεπε να πολεμήσω και πολέμησα, δεν ξέρω ποιος άγιος με βοήθησε τότε. Μονάχα μία σφαίρα πέρασε ξυστά από το αριστερό αυτί. Ελαφρά τραυματίστηκα. Τους είπα, δεν είναι τίποτα, αφήστε με. Η χλαίνη μου είχε κατατρυπήσει από τις σφαίρες. Παλεύαμε με τις ξιφολόγχες. Στήθος με στήθος πολεμούσαμε. Αγκαλιασμένοι πέφταμε καταγής. Τους αλλάξαμε όμως τα φώτα. Τους δώσαμε τράκο γερό. Θα τρελαινόταν, όποιος το έβλεπε σήμερα. Να πατάμε στα πτώματα. Σκοτώθηκαν πάρα πολλοί. Διαλυθήκαμε. Από το δικό μας τάγμα του Βόλου, κανείς σχεδόν δεν γύρισε. Χύθηκε το αίμα τόσων παλικαριών». «Στην Τρεπεσιόνα είδα από μακριά, κάπου 15 μέτρα, δύο Αλβανούς. Οι Αλβανοί είχαν καταταγεί εθελοντές και βοηθούσαν τις ιταλικές φάλαγγες. Τους έριξα και γύρισα να δω από πού βγήκαν. Βρήκα ένα αμπρί. Μπήκα μέσα με το πολυβόλο στο χέρι. Αντίκρισα καμιά 20αριά Ιταλούς. Όλοι κάθονταν πάνω στους σάκους τους. Αξιωματικοί και οπλίτες. Καμιά αντίδραση. Σπκώθηκε τότε ένας Ιταλός και με αγκάλιασε. «Πιέτρο», μου συστήθηκε και πέρασε μία

χρυσή καδένα στον λαιμό μου. Από τη μία πλευρά είχε τη Μαντόνα, την Παναγία στη μία όψη. Και στην άλλη, τη φωτογραφία μίας γυναίκας. Την έδωσα για ένα κομμάτι ψωμί στον άλλον. Τον κατέβασα 70 μέτρα πιο κάτω. Είχε τραυματιστεί ο Ιταλός, το γόνατό του ήταν πρησμένο. Παρέδωσα τον αιχμάλωτο στην 5η Μεραρχία Κρητών, που ήταν πίσω μας. Φοβήθηκα τους Κρητικούς, αλλά παρακάλεσα να μην τον πειράξουν».

Η επιστροφή στον Βόλο

«Στο τέλος γυρίσαμε με τα πόδια στα σπίτια μας. Στον γυρισμό, τα ελληνικά χωριά μας έδιναν ψωμί, λίγο τυρί. Μέσα όμως δεν μας έβαζαν, γιατί ήμασταν φορτωμένοι ψείρα. «Κάποια στιγμή στα πεδινά, βρήκα ένα άλογο ψόφιο. Είχα μαζί μου ένα μαχαίρι ιταλικό. Μέχρι και κιθάρα είχαμε βρει, οι Ιταλοί κατέβαιναν με τα όργανα, σίγουροι ότι θα έκαναν περίπατο. Όμως, τα βρήκαν μαστούνια από εμάς, γιατί ήμασταν παλικάρια πραγματικά. Τέλος πάντων, έβγαλα το τομάρι του ζώου, έκοψα ένα κομμάτι από τα καπούλια και έτρωγα λίγο-λίγο, μέχρι που γύρισα στον Βόλο. Έφτασα νύχτα στο Φυτόκο. Στην αρχή δεν με γνώρισε ο ίδιος ο πατέρας μου. Δεν άνοιγε την πόρτα. «Πατέρα, εγώ είμαι!», φώναξα. Ήταν διώροφο το σπίτι. Από πάνω με έβλεπε. Δεν το πίστευε ότι είχα επιστρέψει ζωντανός». Όπως τονίζεις σε όλους όσους τον ρωτούν, «αυτό που εύχομαι είναι να μην ξαναζηήσουμε ποτέ πόλεμο ... ποτέ ξανά πόλεμος ... να μην βιώσετε αυτό που περάσαμε εμείς. Ζήστε πάντα ελεύθεροι.»

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΚΑΡΑΝΙΚΑ

ΠΑΝΤΑ & ΠΑΝΤΟΥ ΘΕΤΙΚΗ ΣΚΕΨΗ ΜΕ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Από το 2006 διδάσκει στο τμήμα Κλασικών Σπουδών του πολιτειακού πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας

Με καταγωγή από τη Θεσσαλία και την περιοχή των Μετεώρων μεγάλωσε στον Βόλο όπου τέλειωσε το 13ο Δημοτικό Σχολείο, 7ο Γυμνάσιο και 3ο Γενικό Λύκειο. Απόφοιτος του τμήματος της Κλασικής Φιλολογίας του

Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (1993), έχοντας κάνει ένα εξάμηνο ERASMUS στο πανεπιστήμιο του Leeds (1990), συνέχισε τις μεταπτυχιακές σπουδές της στις ΗΠΑ αρχικά με την υποτροφία Fulbright.

Εκπόνησε τη διδακτορική της διατριβή στο πανεπιστήμιο του Πρίνστον (Princeton University) στις Η.Π.Α. (έλαβε το διδακτορικό δίπλωμα το 2002 με επόπτες καθηγητές τον Richard Martin και Josh Ober). Ήδη από τα χρόνια των μεταπτυχιακών, έχει διδάξει σε διάφορα πανεπιστήμια των Η.Π.Α: Πανεπιστήμιο Ουάσινγκτον στο Σαιντ Λούις (Washington University in St. Louis), Πρίνστον (Princeton University), Σουόρθμορ (Swarthmore College), Στάνφορντ (Stanford University), Τέμπλ (Temple University), σε διάφορες πολιτείες, από το Νιου Τζέρσευ και την Πενσυλβάνια μέχρι την Καλιφόρνια. Τα τελευταία 15 χρόνια από το 2006 διδάσκει στο τμήμα Κλασικών Σπουδών του πολιτειακού πανεπιστημίου της

Καλιφόρνιας στο Ιρβίν που είναι αναπληρώτρια καθηγήτρια και πρόεδρος του τμήματος κλασικής φιλολογίας. Η ερευνητική της εργασία έγινε σταθμός αναφοράς για το μέλλον των κλασικών σπουδών, ανοίγοντας το χώρο προς νέες κατευθύνσεις και μεθοδολογίες. Το κύριο ερευνητικό της ενδιαφέρον είναι η προφορικότητα και η γυναικεία παρουσία στην αρχαία ελληνική λογοτεχνία.

Κύριος στόχος της δουλειάς της είναι να αφουγκραστούμε τις γυναικείες φωνές και εμπειρίες μέσα από τα αποτυπώματα που άφησαν στο λογοτεχνικό και αρχαιολογικό υλικό που σώζεται.

Όπως ο αργαλιεύς υφαίνει αριστουργήματα στα σωστά χέρια, έτσι και η ποίηση υφαίνει λόγο και μύθο που εμπνέουν στους αιώνες και αφήνουν τα ίχνη τους στους αιώνες. Είναι συγγραφέας πολλών άρθρων για τον Όμηρο, την πρόσληψη της ομηρικής ποίησης στο Βυζάντιο, τα θρηνητικά άσματα, τα παιδικά παιχνίδια, τη βουκολική ποίηση μεταξύ άλλων, αλλά κι ενός βιβλίου για τη γυναικεία εργασία, ποίηση και τραγούδι της δουλειάς που εκδόθηκε από τον εκδοτικό οίκο του πανεπιστημίου Τζονς Χόπκινς (Voices at Work: Women, Performance and Labor in Ancient Greece, Johns Hopkins University Press) το 2014, και παράλληλα συμμετέχει σε πολλούς συλλογικούς τόμους. Πρόσφατα, το 2020 κυκλοφόρησε ο τόμος που συνεπιμελήθηκε μαζί με την καθηγήτρια κ. Λιλή Πανούση για το «ψυχολογικό τραύμα και την παρουσία του στον αρχαίο ελληνικό και ρωμαϊκό κόσμο».

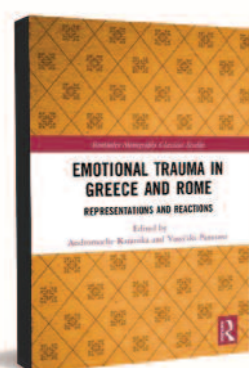
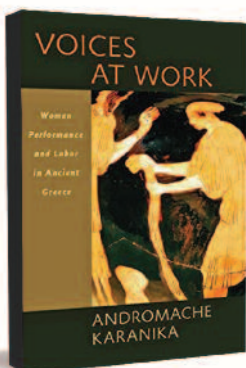
Είναι η βασική επιμελήτρια έκδοσης ενός από τα σημαντικότερα και παλαιότερα επιστημονικά έντυπα, του επιστημονικού περιοδικού της Αμερικανικής Ένωσης Κλασικών Σπουδών (TAPA, Transactions of the American Philological Association) από το 2018 μέχρι το 2021.

Πρόσφατα το 2019 η Ένωση κλασικών σπουδών και το περιοδικό της γιόρτασε τα 150 χρόνια ζωής και συνεπιμελήθηκε με τον καθηγητή κ. Donald Mastrorarde από το πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια στο Μπέρκλεϋ τον τιμητικό τόμο για τα 150 χρόνια της Ένωσης και του περιοδικού.

Βραβείο της Ένωσης Κλασικών σπουδών CAMWS

Τον Απρίλιο του 2019 έλαβε το ετήσιο βραβείο της Ένωσης Κλασικών σπουδών CAMWS (Classical Association of the Middle, West and South) για τη συμβολή της στο χώρο. Η εκφώνηση και δημοσίευση της εισήγησης για το βραβείο είναι πάντα στα λατινικά. Διδάσκει εκατοντάδες φοιτητές κάθε χρόνο με πιο δημοφιλή τα μαθήματα ανθρωπιστικής παιδείας, μυθολογίας και αρχαίας ελληνικής και λατινικής λογοτεχνίας και ιστορίας. Το Σεπτέμβριο του 2019 ήταν επισκέπτρια καθηγήτρια στο πανεπιστήμιο Φουντάν στη Σαγκάη της Κίνας όπου δίδαξε μαθήματα και έδωσε σειρά διαλέξεων. Πέρα από την επαγγελματική δράση, είναι μαζί με το σύζυγό της, Δήμο Δημαρόγκωνα, ερευνητή στο σημαντικότερο think tank των ΗΠΑ, την εταιρεία Rand, ενεργά μέλη της ελληνικής κοινότητας στην Αμερική. Έχει διδάξει ελληνικά και σε μικρά παιδιά. Η διατήρηση και συνέχεια της ελληνικής γλώσσας στη διασπορά είναι βασικό μέλημά της ειδικά με την εμπειρία της ως μάνας δυο παιδιών που είναι πλέον φοιτητές πολυτεχνείου με μεγάλη αγάπη και μεράκι για την Ελλάδα και τα ελληνικά. **Τα παιδιά της γεννήθηκαν όταν ήταν διδακτορική φοιτήτρια, έγραφε τη διατριβή της, σε φάση που η Αμερική δεν είχε καν άδεια μητρότητας κι ενώ δίδασκε σε δύο πανεπιστήμια.**

Αυτό που της αρέσει συχνά να λέει, είναι «πάντα και παντού θετική σκέψη με χαμόγελο και κυρίως στα δύσκολα με το βλέμμα στον απώτερο στόχο».

“
Η ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ
ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΕΓΙΝΕ
ΣΤΑΘΜΟΣ
ΑΝΑΦΟΡΑΣ ΓΙΑ
ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΤΩΝ ΚΛΑΣΙΚΩΝ
ΣΠΟΥΔΩΝ

”

ΦΩΤΗΣ ΚΟΥΒΕΛΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΥ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Πολιτικό πρόταγμα του η κοινωνία και η αντιμετώπιση των ανισοτήτων της με τον μετασχηματισμό της

Φώτης Κουβέλης γεννήθηκε στον Βόλο. Σπούδασε νομικά, πολιτικές και οικονομικές επιστήμες στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Το 1987 εξελέγη Πρόεδρος του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών.

Είναι μέλος της Ένωσης Ελλήνων Συνταγματολόγων και της Ένωσης Ελλήνων Ποινικολόγων. Εντάχθηκε στη «Δημοκρατική Νεολαία Λαμπράκη» και στην περίοδο της Δικτατορίας οργανώθηκε στον «Ρήγα Φεραίο». Διετέλεσε μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ εσωτερικού, γραμματέας του κόμματος «Ελληνική Αριστερά» (Ε.ΑΡ.), γραμματέας της ΚΕ του «Συνασπισμού». Εξελέγη βουλευτής, με τον «Συνασπισμό της Αριστεράς και της Προόδου» στις εκλογές του 1989, 1990, 1996, 2000, 2004, 2007, 2009 και στις εκλογές του 2012 με τη ΔΗΜΑΡ, της οποίας ήταν Πρόεδρος. Το 1989 με τον «Συνασπισμό της Αριστεράς και της Προόδου»

διετέλεσε Υπουργός Δικαιοσύνης στην τότε συγκυβέρνηση και, στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, Αναπληρωτής Υπουργός Εθνικής Άμυνας και Υπουργός Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής.

Είναι μέλος του Πολιτικού Συμβουλίου του ΣΥΡΙΖΑ-Προοδευτική Συμμαχία. Σταθερά υπερασπίζεται την πολιτική που προστατεύει τα κοινωνικά δικαιώματα των πολιτών, ενισχύει το κοινωνικό κράτος ιδιαίτερα στους τομείς της υγείας, της παιδείας, και της κάλυψης των αναγκών των πιο ευάλωτων κοινωνικών ομάδων. Με συγκεκριμένες πολιτικές θέσεις και παρεμβάσεις του, αναδεικνύει και προτάσσει τα εργασιακά δικαιώματα και, γενικότερα, τα δικαιώματα του κόσμου της εργασίας. Στις προτεραιότητες της πολιτικής που άσκησε και ασκεί βρίσκεται η εμβάθυνση της Δημοκρατίας και η διεκδίκηση για ένα πραγματικό και ουσιαστικό κράτος δικαίου, που πρέπει να εγγυάται τα θεμελιώδη δικαιώματα των πολιτών. Πρόταγμα του η κοινωνία και η αντιμετώπιση των ανισοτήτων της με τον

μετασχηματισμό της. Η πολιτική του παραδοχή ότι η Δημοκρατία, το κράτος δικαίου, ο αναβαθμισμένος δημόσιος τομέας και οι υπηρεσίες του στον πολίτη του, αποτελούν ουσιαστικό της κοινωνίας, χαρακτηρίζει τις πολιτικές του παρεμβάσεις.

Η αναφορά στην πολιτική που ο Φώτης Κουβέλης δραστήρια άσκησε και ασκεί, στα πολλαπλά επίπεδα της, δεν εξαντλείται με τα όσα προαναφέρονται.

Κάνουμε όμως ειδική αναφορά σε μια συγκεκριμένη πολιτική του ενέργεια που αφορά στην πατρίδα του τον Βόλο.

Με νομοθετική του πρωτοβουλία, ως Υπουργός Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής, αποφασίσθηκε η αξιοποίηση των δέκα μεγάλων λιμανιών της χώρας. Μεταξύ αυτών, σε δεσπόζουσα θέση ήταν και η αξιοποίηση του λιμανιού του Βόλου, με ειδικές προβλέψεις για επενδύσεις στο λιμάνι για την ανάπτυξη του ως σημαντικού οικονομικού πόλου. Σε αυτόν τον σχεδιασμό προβλέπονταν, μεταξύ άλλων και η συμμετοχή της κοινωνίας.

Όπως ο ίδιος σημειώνει, σε πρόσφατη συνέντευξή του, «Παρότι είχε ψηφισθεί ο σχετικός νόμος, η κυβέρνηση της ΝΔ άλλαξε τη νομοθετική ρύθμιση με τρόπο που δεν υπηρετεί την ουσιαστική ανάπτυξη και με τη συμμετοχή της κοινωνίας». Και διερωτάται: «Ποιός ο χαρακτήρας της ανάπτυξης; Θα είναι δίκαιη η ανάπτυξη;

Το οικονομικό αποτέλεσμα της όποις ανάπτυξης θα έχει ως στοιχείο την ενίσχυση της κοινωνίας;

Το όποιο οικονομικό αποτέλεσμα της ανάπτυξης θα διαχυθεί στην κοινωνία ή θα πάει στα χέρια των ολίγων και θα μείνουν έξω οι πολλοί;».

**ΩΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ
ΝΑΥΤΙΛΙΑΣ
ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ
ΤΗΝ
ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ
ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ
ΤΟΥ ΒΟΛΟΥ**

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΥΡΜΙΖΗ

ΓΝΗΣΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΦΥΣΗ, ΠΟΛΥΤΑΛΑΝΤΗ ΚΑΙ ΔΕΙΚΙΝΗΤΗ

Βαδίζει σε ξεχωριστό δρόμο στα μουσικά δρώμενα, τραγουδώντας τα τραγούδια που αγαπάει...

Ενα αυγουστιάτικο απόγευμα του 1975 η **Κατερίνα Κυρμιζή** τραγούδησε κλασιάρικα την άφιξη της στη Γη. Προσγειώθηκε σ' ένα σπίτι τραγουδιστών όπου το ηλεκτρικό πιάνο έγινε κούνια, η ακουστική κιθάρα το πρώτο παιχνίδι και άκουσε το όνομά της στην αγκαλιά της νονάς της, της λαϊκής τραγουδίστριας **Ρίτας Σακελαρίου**. Άρχισε το μπαλέτο τεσσάρων χρόνων και διάβηκε την πόρτα του Εθνικού Ωδείου λίγο πριν τα δέκα. Κάπως έτσι ερήμην της «καταδικάστηκε» να ασχοληθεί με τη μουσική. Γεννήθηκε στην Αθήνα μα έζησε σαν παιδί στην Λάρισα, στην Ίο και τέλειωσε το λύκειο στον Βόλο, στην γενέτειρα του τραγουδιστή πατέρα της **Κώστα Κυρμιζή**, ο οποίος παρά το ότι πέθανε νεότετος άφησε ιστορία στη τοπική νυχτερινή ζωή. Στο Βόλο μαθήτευσε στο Δημοτικό Ωδείο

Φωτογραφία: Μάριος Θεολόγης

και στη Δημοτική Σχολή Χορού από το '89 ως το '93. Στο Βόλο πήρε το βάπτισμα του πυρρός σαν τραγουδίστρια με την μπάντα W.C. στην οποία συμμετείχε, σαν χορεύτρια στις παραστάσεις της σχολής στο Δημοτικό Θέατρο Βόλου και σαν μουσικός που συμμετείχε στα κιθαριστικά φεστιβάλ.. Ξαναγύρισε στην Αθήνα ως μαθητευόμενη χορεύτρια για να δώσει εξετάσεις στην Κ.Σ.Ο.Τ. μα τελικά κέρδισαν τα γονίδια της μουσικής και υπέγραψε καλλιτεχνικό συμβόλαιο με τη δισκογραφική εταιρεία **Virgin** του Γιάννη Πετρίδη, προτού φυσήσει είκοσι κεράκια στη γενέθλια τούρτα της.

Από τότε γράφει τραγούδια και τα τραγουδάει, έχει κυκλοφορήσει προσωπικά άλμπουμ **«Κοντσέρτο για σοκολάτα και τριαντάφυλλα»** (1996), **«Το παιδί με την κεραία»** (2002), **«Είμαι εδώ!»** (2009) **«Λάρβα»** (2015), **«Κάκτοι I»** (2018), **«Κάκτοι II»** (2020)] και συμμετείχε σε άλλα όπως **«Στη μοναξιά του φάρου»** - Νίκος Γρηγοριάδης (1995), **«Faros»** - Nikos Gregoriadis (1997), **«Αλφάδι»** - Νίκος Γρηγοριάδης (2000), **«Νέοι στιχουργοί στο φως»** - Various Artists (2016), **«Αν η Αγάπη ήταν δρόμος»** - Γιώργης Χριστοδούλου (2018), **«Τραγουμύθια & Παρατραγούδα»** - Γιώργος Θεοφάνους, Φάνης Μαργαράνης (2019), **«Το Τραγούδι Του Ανεκλήρωτου»** - Παντελής Κυραμαργιός (2021), κ. α. - μάλιστα το ένα από αυτά, ο **Faros**, έκανε το γύρο του κόσμου αφού έγινε διεθνή κυκλοφορία! Φέτος, τέλη του Νοεμβρίου κυκλοφόρησε και το άλμπουμ **«Ο Βασιλιάς Της Λύπης»** του συνοδοιπόρου της στη μουσική και στη ζωή **Νίκου Γρηγοριάδη**, με μελοποιημένη ποίηση όπου συμμετέχει με τέσσερα τραγούδια το ένα δε από αυτά σε ντουέτο με τον **Γιώργο Νταλάρα!**

Έχει υπάρξει Ωκεανίδα για πολλά χρόνια στην μουσική παράσταση της **Μαρίζας Κωχ** «Η γοργόνα ταξιδεύει τον μικρό Αλέξανδρο». Αργότερα δίδαξε στο «Βιομηματικό Εργαστήριο Μουσικής Κίνησης και Λόγου, Μαρίζα Κωχ». Έχει ψηφιστεί σαν καλύτερη πρωτοεμφανιζόμενη τραγουδίστρια το 1998 στα βραβεία του περιοδικού **Music Life**, έπειτα από την μεγάλη επιτυχία του τραγουδιού **«Στην Πίσω Τσέπη του Blue Jean»**. Τα δύο πρώτα της βιντεοκλίπ τα σκηνοθέτησε ο **Γιώργος Λάνθιμος**. Είναι παντρεμένη με τον ταλαντούχο τραγουδοποιό **Νίκο Γρηγοριάδη** και έχουν μια υπέροχη κόρη. Έχει δίπλωμα στην κλασική κιθάρα και διδάσκει στο Δημοτικό Ωδείο Φιλοθέης - Ψυχικού και στο Αθηναϊκό Ωδείο. Ασχολείται με την ενορχήστρωση, τον προγραμματισμό και τη μουσική παραγωγή. Από το 2017 καταπιάνεται και με τα βιντεοκλίπ (σκηνοθεσία - μοντάζ) προβάλλοντας μια συνολική καλλιτεχνική ταυτότητα. Γνήσια καλλιτεχνική φύση, πολυτάλαντη και αεικίνητη, βαδίζει έναν εντελώς ξεχωριστό δρόμο στα μουσικά δρώμενα χωρίς ποτέ να έχει χρειαστεί να κάνει την δουλειά του μαμπά της όπως λέει στις συνεντεύξεις της, δηλαδή να τραγουδάει τα τραγούδια που θέλουν οι άλλοι κι όχι αυτά που αγαπάει και που φτιάχνει. Θεωρείται από τις πλέον ταλαντούχες μα αθόρυβες παρουσίες, παρά την αξιόλογη πορεία που έχει, αποσπώντας εγκωμιαστικά σχόλια και διακρίσεις από το ξεκίνημά της έως και σήμερα. Αγαπάει τα ποιήματα (έχει δημοσιεύσει μάλιστα μερικά), το σπίτι της στην Πάλτση Πηλίου (όπου ξεκαλοκαιριάζει τα τελευταία είκοσι χρόνια), τα παιδιά, τους κάκτους κι ελπίζει όταν μεγαλώσει κι άλλο να γίνει αληθινή «Παραμυθένια» όπως είναι και ο τίτλος του τραγουδιού της με το οποίο μας συστήθηκε σαν δημιουργός πρώτη φορά!

“
ΕΛΠΙΖΕΙ ΟΤΑΝ
ΜΕΓΑΛΩΣΕΙ
ΚΙ ΑΛΛΟ ΝΑ ΓΙΝΕΙ
ΑΛΗΘΙΝΗ
«ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΑ»...
”

Φωτογραφία: Νίκος Γρηγοριάδης

ΚΑΤΙΝΑ ΤΕΝΤΑ - ΛΑΤΙΦΗ

ΜΙΑ ΖΩΗ ΑΓΩΝΑΣ...

Μια γυναίκα εμβληματική, που αγωνίστηκε για ελευθερία και δικαιοσύνη

«**Γ**εννήθηκα στον Αλμυρό Μαγνησίας στις 13 Οκτωβρίου 1927. Ο πατέρας μου Χρήστος Τέντας, ιδιωτικός υπάλληλος από τα 12 του χρόνια έως τον θάνατό του το

1962 στο ίδιο αφεντικό με εξαίρεση τη στράτευσή του το 1922. Η μητέρα μου, Ιφιγένεια Ούτα-Τέντα ήταν νοικοκυρά. Η προ-ρίζα και των δύο γονιών μου ξεκινούσε από τη Σαμαρίνα και τη Φούρκα Ηλείου, όντας Βλάχοι».

Κάπως έτσι, ξεκινά την αφήγησή της η Κατίνα Τέντα-Λατίφη, όταν της ζητήσαμε να μας πει κάποια απ' τα βασικά στοιχεία και σημεία «σταθμούς» της ζωής της.

Όπως συνεχίζει, «μαθήτριά στο Δημοτικό γνώρισα την Κατοχή, όταν οι κατακτητές συνέλαβαν ξαφνικά κάποιον ξενόφερτο στον Αλμυρό συμμαθητή μου, του διπλανού θρανίου. Μετά έζησα την ομηρία του πατέρα μου το 1943, που ήταν ομαδική, και την εκτέλεση του αδελφού της μητέρας μου χωρίς καμία αιτία.

Πέρασα στην ΕΠΟΝ τον Οκτώβρη του 1943 και στα «Αετόπουλα», στον Εφ. ΕΛΑΣ και στο Κ.Κ.Ε. Ήμουν υπεύθυνη της ΕΠΟΝ Αλμυρού στον τομέα της διαφώτισης, της δημιουργίας Λέσχης με τμήμα Θεάτρου, χορού, χορωδίας, ποίησης, ζωγραφικής και άλλα. Παράλληλα έτρεχα με τους άλλους της ΕΠΟΝ, για την ενίσχυση της ΕΛΑΣ με μαχητές, και για όλες τις άλλες δραστηριότητες. Επειδή είχα πολύ δυνατή φωνή, ήμουν η κύρια ομιλήτρια μέσω τηλεβόα στην καθημερινή ενημέρωση του συγκεντρωμένου κόσμου για την πορεία των συμμαχικών μετώπων. Ως Εφ. ΕΛΑΣ συμμετείχα σε παρατηρητήρια και ως τέτοια πήρα μέρος στην απελευθέρωση του Βόλου. Εννέα ημέρες μετά την υπογραφή της προδοτικής συμφωνίας της Βάρκιζας με συνέλαβε μια τριμελής ομάδα Σουρλιτών, ώρα μία μετά τα

1. Απόπαιδα 2η έκδοση «Αλεξάνδρεια», μεταφρασμένο και στα Γαλλικά
2. Μακρύς ο δρόμος για την Ιθάκη (τετράτομος), «Αλεξάνδρεια»
3. Βιογραφικά καθ. Π. Κόκκαλη, «Εστία» (11 χρόνια έρευνα- συγγραφή)

μεσάνυκτα, με πήγαν και με οδήγησαν στο εκτός Αλμυρού δάσος «Κουρί», απειλώντας ότι θα σκοτώσουν τον πατέρα μου. Με έδεσαν στη ρίζα δέντρου, πυροβολούσαν γύρω μου για εκφοβισμό, ήταν πλήρως εξοπλισμένοι με μαχαίρια και πιστόλια, και με πίεζαν να βγω στο μπαλκόνι της Πλατείας Αλμυρού να μιλήσω λέγοντας ότι

αυτούς πρέπει να πιστέψουμε και να τους παραδώσουμε όπλα(!!) και πολλά άλλα. Κρατούσα σιωπή απόλυτη. Ήθελαν να με παν στην έδρα του Σούρλα με όλες τις απειλές τους. Κοντά στα χαράματα εμφανίστηκε ξεμέθυστος ο τρίτος της ομάδας που φοβήθηκε ότι τον γνώρισε ο πατέρας μου, ενώ δεν τον είχε δει, ήταν της αυλής μας παιδί, Σαρακατσάνος, της

συμμορίας των μαθητών Γυμνασίου. Έγιναν αψιμαχίες μεταξύ τους και έφυγα. Ήταν η πρώτη σύλληψη στον Αλμυρό... Πέρασα παράνομα σε Βόλο, Λάρισα, επιστροφή επί Πρωθυπουργού Μαξίμου που τους έδωσε αμισθί στον Αλμυρό και σύντομα πέρασα στην πιο άγρια παρανομία επί μήνες εις την σύλληψή μου το έτος 1946 και κλείσιμό μου στις φυλακές «Σαρακινού-Δαλλιάς» στον Βόλο. Αρρωσταίνω εκεί από στρεπτόκοκκο, με στέλνουν εξορία γι' αυτό (Γενάρης 1946). Ευτυχώς δικηγόροι αριστεροί αλλάζουν και στέλνομαι Εύδηλο Ικαρίας όπου ήταν ο Θανάσης Χατζής, γραμματέας ΕΑΜ, Σαμαρτζιώτη, Μπακιρτζής, Αλκιβιάδης Λούλης, γραμματέας Εθνικής Αλληλεγγύης και μερικοί άλλοι. Με απελευθερώνει αντιπροσωπεία του ΟΗΕ για ανήλικη, συλλαμβάνομαι στον Πειραιά αμέσως και στέλνομαι στους Σουρλικούς στον Αλμυρό. Δραπετεύω από το «Χατζηκυριάκειο» από βραδύς και κρύβομαι στην Αθήνα.

Συλλαμβάνομαι αλλά δραπετεύω από τη φρουρά μου και με απίστευτες δυσκολίες βγαίνω στον Βόλο. Από εκεί πήγα πέρα από τη Ζαγορά στο λημέρι του «Φεραίου» στο ΔΣΕ. Πέρασα ξανά τη σειρά: Μαυροβούνι, Όρθρυ (μάχη Φτελιού), Άγραφα (μάχη Καλλιφωνίου), Γράμμος (μάχη Κορώνης) από την πρώτη μέρα της μεγάλης σύγκρουσης. Έκανα στο τάγμα του Θεσσαλού Ζάρα(επιλεκτο) στην 103 Ταξιαρχία του Υψηλάντη όλο το 1948 στον Γράμμο. Με το πέρασμα στο Βίτσι έκανα ένα μήνα ανάρρωση στο Ελ Βασάν της Αλβανίας εξαιτίας καρδιακής διεύρυνσης λόγω στρεπτόκοκκου. Στο Βίτσι έκανα λίγο στη μονάδα πυροβολικού και μετά τοποθετήθηκα Υπεύθυνη Νεολαίας και

Γυναικών της Υγειονομικής Υπηρεσίας του ΔΣΕ (νοσοκομεία, χειρουργεία, προωθημένα χειρουργεία, σταθμούς επιδέσμων κ.τ.λ.). Αμέσως μετά την ήττα του ΔΣΕ το 1949 επιλέχθηκα από το Π.Ε του κόμματος στην τετραμελή ομάδα του Νίκου Μπελογιάννη με σκοπό παράνομη είσοδο στην Αθήνα για αναδιοργάνωση οργανώσεων. Πριν σταλώ στην Ελλάδα πέρασα μαζί με τον Μπελογιάννη από το Ζγκόζελετς της Πολωνίας.

«Από τους ιδρυτές της κομματικής σχολής του ΚΚΕ στην Ρουμανία»
Μετά την αποχώρησή του, ήμουν από

Αριστερά η Κατίνα Τέντα-Λατίφη και δεξιά η φίλη της Φωτίκα Κουρδούκλα

τους ιδρυτές της κομματικής σχολής του ΚΚΕ στην Ρουμανία που μετά ονομάστηκε «Σχολή Μπελογιάννη». Απέβλεπε σε προετοιμασία στελεχών για παράνομη δουλειά στην Ελλάδα. Μετά περίπου δύο χρόνια παρανομία στην Αθήνα καταδικασμένη σε θάνατο και χωρίς ιθαγένεια, το κόμμα με ανακάλεσε στο Βουκουρέστι. Στάλθηκα αμέσως στην Ανωτάτη Κομματική Σχολή του ΚΚΣΕ στη Μόσχα με συμφοιτητές τον Βλαντά του Π.Γ., τον Νίκο Ακριτιδίδη του Π.Γ. του ΚΚΕ, τον Γρηγόρη Φαράκο και άλλους. Όντας στην Αθήνα τύπωσα μόνη μου ανά φύλλο τον «Ριζοσπάστη» σε συνθήκες απίστευτα παράνομες.

Στη Μόσχα διαμαρτυρήθηκα για την ωμή επέμβαση των Ρώσων μέσα στο κόμμα μας κατά τρόπο ανέντιμο. Αντιμετώπισα δυσκολίες και ανακαλέστηκα στο Βουκουρέστι. Εκεί φοίτησα στην εξάχρονη Οικουμενική Ακαδημία Διεθνές Εμπόριο, μοναδική στην Ευρώπη. Εκεί γνώρισα τον Κώστα Λατίφη οικονομολόγο- γεωλόγο, αργότερα κύριο συντάκτη του Οικονομικού Ταχυδρόμου με τον οποίο παντρευτήκαμε και αποκτήσαμε μια κόρη, σήμερα άνεργη, καλλιτέχνης γλυπτικής και ζωγράφος. Επί Χούντας ακόμα, πήγαμε οικογενειακώς στο Παρίσι όπου παρακολούθησα ανωτάτου επιπέδου σπουδές στο «College de France». Στην Ελλάδα επαναπατρίστηκα αμέσως με την επιστροφή του Καραμανλή. Εργάστηκα επί 16 χρόνια ως Διευθύντρια Εξαγωγής στην Οινοποιοτική Κοινοπραξία 19 Συνεταιριστικών Εταιρειών.

ΤΕΝΙΑ ΜΑΚΡΗ

«ΖΗΣΕ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΝΑ ΧΑΙΡΕΣΑΙ ΤΗΝ ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ»

«Αυτά που συνέβησαν στη ζωή μου, δεν ήταν στα όνειρα μου» αναφέρει η οικογενειακή σύμβουλος - Ειδική σε θέματα σχέσεων

Η Τένια Μακρή γεννήθηκε στον Βόλο. Αντλεί την καταγωγή της από το Πήλιο, στο οποίο καταφεύγει για να δημιουργεί και να αναζωογονείται. Ζει στην Αθήνα και διατηρεί γραφείο όπου προσφέρει

συμβουλευτική βοήθεια στην οικογένεια, για προβλήματα σχέσεων μεταξύ των συζύγων, με τα παιδιά και με κάθε μέλος χωριστά. Έχει σπουδάσει Κοινωνική Εργασία και Εφαρμοσμένη Ψυχολογία στην Ελλάδα και στην Αμερική, και είναι κάτοχος M.Sc. στην Επαγγελματική Αποκατάσταση Ατόμων με Αναπηρία.

Είναι πρωτοπόρος στην Ελλάδα και στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα στον τομέα της επαγγελματικής αποκατάστασης στην αγορά εργασίας των ατόμων με αναπηρία. Ασχολήθηκε ιδιαίτερα με τη χρήση βοηθημάτων κατά των αρχιτεκτονικών εμποδίων, για την αποτελεσματικότερη αντιμετώπιση της καθημερινότητας από άτομα με αναπηρία, και εργάστηκε σε αυτό το αντικείμενο τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Μεταξύ άλλων, υπήρξε ιδρύτρια του τμήματος επαγγελματικής αποκατάστασης στους Η/Υ στο Χατζηπατέρειο Ίδρυμα, καθώς και ιδρυτικό μέλος του Ιατρείου Αναπτυξιακής Παιδιατρικής της Α΄ Παιδιατρικής Κλινικής του Πανεπιστημίου Αθηνών στο νοσοκομείο Παιδών «Αγία Σοφία». Ίδρυσε τη Σχολή Γονέων στο Λεόντειο Λύκειο Πατησίων και καθιέρωσε τον επαγγελματικό προσανατολισμό για τους μαθητές του Λυκείου στο ίδιο σχολείο. Αυτή την πρωτοπορία ακολούθησαν πολλά σχολεία της χώρας. Είναι πολύ γνωστή από την 20ετή και

πλέον ιδιαίτερα επιτυχημένη τηλεοπτική πορεία της, καθώς και για το συγγραφικό της έργο, αφού τα βιβλία της «Αγάπη με το Ζόρι;», «Γιατί Σ' αγαπώ;», «Φτάνει μόνο η Αγάπη;» και «Αφού Αγαπιόμαστε Γιατί Δεν Τα Καταφέρνουμε;» μπήκαν αμέσως στη λίστα των best sellers.

Πιο συγκεκριμένα τα βιβλία που έχουν κυκλοφορήσει, είναι «Αγάπη με το Ζόρι;», «Γιατί Σ' αγαπώ;», «Αφού Αγαπιόμαστε Γιατί Δεν Τα Καταφέρνουμε;» «Φτάνει μόνο η Αγάπη;» «Να γιατί σ' αγαπώ», «Απιστία», «Τι θα κάνω με σένα μαμά;», «15+7 Πολύτιμα Μαθήματα και βήματα για καλύτερες σχέσεις».

Τον ερχόμενο Μάρτιο θα κυκλοφορήσει το πρώτο βιβλίο από την τριλογία που έχει ως θέμα την κακοποίηση μέσα στην

“
**Η ΧΑΡΑ ΚΑΙ
 Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΔΕΝ
 ΕΙΝΑΙ ΕΞΩ ΑΠΟ
 ΕΜΑΣ. ΝΑ ΜΗΝ ΤΗΝ
 ΚΥΝΗΓΟΥΜΕ ΑΛΛΑ
 ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ
 ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΑΣ
 ΚΑΛΥΤΕΡΑ**
 ”

οικογένεια και ο τίτλος του πρώτου βιβλίου είναι «Τα σημάδια μένουν». Έχει μια κόρη, η οποία είναι μάχιμη ψυχολόγος στον επαγγελματικό προσανατολισμό, στη συμβουλευτική εφήβων, στην κλινική ψυχολογική αξιολόγηση και στη σωματική ψυχοθεραπεία με τη μέθοδο της Βιοσύνθεσης.

Όταν την ρωτήσαμε ποιοι ήταν οι αρχικοί της στόχοι και τα όνειρα της και αν έχουν επιτευχθεί, μας είπε ότι «αυτά που μου συνέβησαν στη ζωή μου δεν ήταν στα όνειρα μου. Εκείνο που στα όνειρα μου είχα γενικότερα, ήταν να σπουδάσω και να προσφέρω...

Από εκεί και πέρα όλα τα υπόλοιπα μου τα έδωσε η ζωή. Δηλαδή δεν είχα ποτέ σκεφτεί να γίνω συγγραφέας, ούτε είχα σκεφτεί να κάνω καριέρα στην τηλεόραση.

Ποτέ δεν είχα σκεφτεί ότι θα εκπροσωπούσα την Ελλάδα στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα... Αυτά δεν ήταν στα όνειρα μου, μου τα έδωσε η ζωή. Επίσης ένα από τα όνειρα μου ήταν να ταξιδέψω, αυτό, ακόμη η ζωή, μου το δίνει...

Αν κάποιοι διερωτούνται εάν έχει κάποιο «μότο» που το χρησιμοποιεί συχνά, η κα Τένια Μακρή, προτρέπει έναν- έναν ξεχωριστά: «Ζήσε το σήμερα και να χαιρέσαι την κάθε στιγμή. Την κάθε εισπνοή και την κάθε εκπνοή που έχεις...».

Με την ιδιότητα της συμβουλεύει όλους τους συνανθρώπους μας για να έχουμε ψυχική ηρεμία. «Εκείνο που συμβουλεύω τον κόσμο, είναι ότι η ευτυχία και η χαρά βρίσκεται μέσα τους. Η χαρά και η ευτυχία δεν είναι έξω από εμάς. Να μην την κυνηγούμε αλλά να κυνηγούμε να γνωρίσουν τον εαυτό τους καλύτερα, ώστε αγαπώντας τον εαυτό τους, αφού τον έχουν γνωρίσει να αγαπήσουν και τον κόσμο έξω από αυτούς...»

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΥΡΙΚΗΣ

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΜΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟ

Ο άνθρωπος που με τις προσπάθειές του, κατάφερε να αναδειχθεί το «Ναυάγιο της Περιστεράς»

Κώστας Μαυρίκης γεννήθηκε στις 3 Ιουνίου 1968, στη Στενή Βάλα Αλοννήσου είναι συλλέκτης και συγγραφέας, βραβευμένος από την Ακαδημία Αθηνών και ο εμπνευστής,

ιδρυτής και διαχειριστής του Μουσείου Αλοννήσου. Κατοικεί μόνιμα στην Αλόννησο όπου και δραστηριοποιείται. Το 1991 παντρεύτηκε την Αγγελική (Αγγέλα) Αγάλλου. Απέκτησαν τρία παιδιά, τη Μάχη, τον Ίκαρο και τη Νίνα. Ο πατέρας του, Δημήτριος, ήταν δύτες και αλιέας, ο παππούς του, Κώστας Μαυρίκης, ήταν από την Ικαρία και σε νεαρή ηλικία εγκαταστάθηκε στη Στενή Βάλα. Το 1982, ο Κώστας Μαυρίκης ήταν ο δεύτερος δύτες, μετά τον πατέρα του, που καταδύθηκε στον βυθό της νήσου Περιστεράς και είδε το κλασικό ναυάγιο, η ανάδειξη του οποίου του έγινε εμμονή. Από πολύ μικρή ηλικία άρχισε να συλλέγει διάφορα παλαιά αντικείμενα και να τα συντηρεί. Μια σειρά παλαιών χαρτονομισμάτων, τα οποία του χάρισε ο Βολιώτης Δημήτριος Κοντισιώτης το 1985, υπήρξε η αφορμή ώστε η ενασχόλησή του με τη συλλεκτική διαδικασία να πραγματοποιείται συστηματικά και με την αντίστοιχη ταξινόμηση ανά είδος. Οι τύποι των συλλογών του αρχικά περιελάμβαναν νομίσματα, γραμματόσημα και παλιές φωτογραφίες, ενώ αργότερα προστέθηκαν λαογραφικά αντικείμενα καθημερινής χρήσης, έγγραφα, ναυτικό και στρατιωτικό υλικό. Όταν τελείωσε το Λύκειο, το 1987, ο Κώστας Μαυρίκης σπούδασε Διοίκηση Επιχειρήσεων σε ιδιωτική

Σχολή στη Θεσσαλονίκη, ενώ μιλάει Αγγλικά και Ιταλικά.

Το αρχαίο ναυάγιο της Περιστεράς

Το 1982, ο πατέρας του, Δημήτριος Μαυρίκης, ανακάλυψε στη νήσο Περιστερά ένα ναυάγιο, απαρτιζόμενο από μία μεγάλη συγκέντρωση ακεραίων κυρίως αμφορέων, που σχημάτιζαν ένα χαμηλό λόφο μήκους 25 και πλάτους 12 μέτρων. Η ανακάλυψη θεωρήθηκε σημαντική καθώς άλλαξε την επικρατούσα έως τότε άποψη για τα μεγέθη των εμπορικών πλοίων της κλασικής περιόδου και κατέδειξε την κατασκευή πλοίων πολύ μεγαλύτερης χωρητικότητας. Η τότε Εφορεία Εναλίων Αρχαιοτήτων, στην οποία δήλωσαν το ναυάγιο, ήταν μια γραφειοκρατική και όχι επιχειρησιακή υπηρεσία με αποτέλεσμα να μην προχωρήσει η ανάδειξή του. Παρά τις επαναλαμβανόμενες δημοσιοποιήσεις που έκαναν οι Δημήτριος και Κώστας Μαυρίκης, το ναυάγιο περιθωριοποιήθηκε και έμεινε στην

τύχη του.

Το 1997, η κυκλοφορία του βιβλίου του Κ. Μαυρίκη με τίτλο «Άνω Μαγνήτων Νήσοι» σκοπό είχε να θυμίζει την ύπαρξη του ναυαγίου, έως ότου, το 2006, ο Άγγελος Μαγκλής, διαβάζοντας το βιβλίο, αποφάσισε να το προωθήσει μέσω του ευρωπαϊκού προγράμματος BlueMed.

Το ναυάγιο της Περιστεράς άνοιξε για πρώτη φορά τις υδάτινες πύλες του, ως το πρώτο υποβρύχιο μουσείο της Ελλάδας, την 1η Αυγούστου 2020. Όπως ο ίδιος ο Κ. Μαυρίκης λέει, «το ναυάγιο έγινε το κρυφό ψυχαστήριο και μια σιωπηλή σειρά που δεν με άφηνε να ψυχάσω». Σημειώνει ότι «η αξία του ναυαγίου αυτή έγκειται στο πόσο μεγάλο είναι ξεπερνώντας κατά πολύ την τέχνη της ναυπηγικής που είχαν αναπτύξει οι αρχαίο Έλληνες».

Μουσείο Αλοννήσου

«Κώστα και Αγγέλα Μαυρίκη»

Οι πολυπληθείς συλλογές του Κώστα Μαυρίκη καθώς και το ναυάγιο της Περιστεράς ήταν οι

λόγοι και τα κίνητρα που τον οδήγησαν, το 2000, στη δημιουργία ενός ιδιωτικού τοπικού μουσείου, το οποίο ολοκληρώθηκε το 2010.

Το μουσείο βρίσκεται στο κεντρικό λιμάνι της Αλοννήσου, το Πατητήρι. Στα 900 τ.μ. των τεσσάρων ορόφων του πετρόκτιστου κτιρίου φιλοξενούνται περισσότερα από 40.000 επιλεγμένα αντικείμενα, τα οποία είναι κατανομημένα σε τέσσερα τμήματα: λαογραφικό, ναυτικό, στρατιωτικό και πειρατικό, ενώ υπάρχει και πολυκώρος εκδηλώσεων.

Το πειρατικό τμήμα του μουσείου θεωρείται μοναδικό σε όλο το

Αιγαίο. Η Αλόννησος υπήρξε καταφύγιο πειρατών, αλλά και τόπος με μεγάλη ναυτική παράδοση.

Σε ειδική αίθουσα εκτίθενται όπλα, ναυτικά αντικείμενα και διάφορα κειμήλια της περιόδου 1600-1900, που φέρνουν τον επισκέπτη σε επαφή με τα χρόνια της πειρατικής δραστηριότητας στις Βόρειες Σποράδες.

Πολλά από τα αντικείμενα αυτά είναι ιδιαίτερα σπάνια.

Στα αρχεία του μουσείου φυλάσσονται 30.000 περίπου έγγραφα από τον 17ο έως τον 20ο αιώνα που περιμένουν να ψηφιοποιηθούν, καθώς και 63.000 ψηφιοποιημένες φωτογραφίες από όλα

“ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΗ Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΟΥ ΣΤΗ ΔΙΑΣΩΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ ΤΩΝ ΒΟΡΕΙΩΝ ΣΠΟΡΑΔΩΝ ”

τα νησιά των Βορείων Σποράδων. Το 2020 το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο (ΚΑΣ) ενέκρινε το αίτημα του Κωνσταντίνου Μαυρίκη του Δημητρίου για την αναγνώρισή του ως συλλέκτη. Τα βιβλία του Κώστα Μαυρίκη έχουν εκδοθεί από το Μουσείο Αλοννήσου και αφορούν τον χώρο των νησιών των Βορείων Σποράδων σε διαφορετικές εποχές. Το βιβλίο του με τίτλο «These Scattered Isles: Alonnisos and the Lesser Northern Sporades» κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Oxford Maritime Research.

- 1997. Άνω Μαγνήτων Νήσοι.

- 1998. Χαρτογράφοι και χαράκτες Σκιάθου, Σκοπέλου και Αλοννήσου/Cartographers & Engravers of Skiathos, Skopelos & Alonissos. (Ελληνικά/Αγγλικά). ISBN 9609089402.[16]
- 2003. Όψεις της Κοινωνίας της Αλοννήσου.
- 2010. These Scattered Isles: Alonnisos and the Lesser Northern Sporades. (Αγγλικά).
- 2011. Χθες/Yesterday. (Ελληνικά/Αγγλικά)
- 2014. Οι Πειρατές της Αλοννήσου.
- 2015. Καταιγίδα από τον Λεβάντε.
- 2016. Παπαβασιλής/Papavasilis. (Ελληνικά/Αγγλικά)
- 2019. Η Διαφυγή. (Μυθιστόρημα).
- 2019. Escape. (Αγγλικά). (Μυθιστόρημα).

Στις 19 Δεκεμβρίου 2019, η Ακαδημία Αθηνών τίμησε τον Κώστα Μαυρίκη με το βραβείο της Τάξης των Θετικών Επιστημών, για την ανεκτίμητη προσφορά του στη διάσωση της πολιτιστικής κληρονομιάς του νησιωτικού συμπλέγματος των Βορείων Σποράδων μέσω συλλογής στοιχείων από τις ενάλιες καταδύσεις του σε ναυάγια πλοίων, την έκδοση βιβλίων και την ίδρυση Μουσείου.

Π. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΜΑΛΑΜΟΥΣΗΣ

ΚΥΡΙΟ ΜΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΝΑ ΓΕΦΥΡΩΝΕΙ ΛΑΟΥΣ & ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥΣ

Στόχος του, να υπηρετεί τον διάλογο μεταξύ των εκκλησιών και των θρησκειών, να παλεύει κατά του ρατσισμού και της ξενοφοβίας

Πρωτοπρεσβύτερος **Απόστολος Μαλαμούσης** γενήθηκε το 1947 στο χωριό Μούρσει-Πηλίου-Μαγνησίας. Από μικρό παιδί τον επηρέασαν βαθύτατα αυτά που έβλεπε και βίωνε κάθε μέρα,

δηλαδή το βουνό των Κενταύρων, τη σπηλιά του Χείρωνα (στο Μούρσει;), και το Αιγαίο Πέλαγος με την αργοναυτική εκστρατεία, και με την κορυφή του Αγίου Όρους να υψώνεται πάνω απ' αυτό. Διαβάζοντας και τα όσα έγραψαν ποιητές, λογοτέχνες και ιστορικοί για το Πήλιο το βουνό βουνών καμάρι, αισθάνεται υπερηφάνια για τον τόπο του και ομιλεί παντού και πάντα για το Πήλιο, το δώρο αυτό του Θεού στη ζωή του.

Στο Μούρσει επισκέφθηκε το δημοτικό σχολείο και ο ιερέας τον όρισε να κτυπά τακτικά με τα μικρά του πόδια και χέρια - δεμένα με σχοινιά από τα γλωσσίδια των τριών μεγάλων καμπάνων του Ναού της Αγίας Τριάδος - τις καμπάνες του Ναού. Εκεί έλαβε μέρος και στην υποδοχή του μακαριστού Μητροπολίτη Δημητριάδος Δαμασκνού, προσφέροντάς του μια ανθοδέσμη και εκεί άκουσε για πρώτη φορά από τα χείλη του τα βασανιστήρια του στο Στρατόπεδο Συγκέντρωσης Νταχάου. Ήταν μια πρώτη παιδική θλιβερή γνωριμία με ρατσισμό, μισσαλοδοξία και ναζιστική απάνθρωπη συμπεριφορά.

Ακολουθώντας παρακολούθησε τις δύο πρώτες γυμνασιακές τάξεις στο τότε Α' Γυμνάσιο Βόλου, ενώ τα μεσημέρια εύρισκε ένα πιάτο ζεστό φαγητό στο υπόγειο του Ναού του Αγίου Νικολάου Βόλου, στα συσσίτια της Μητρόπολης. Η μεγάλη του αδελφή Ευανθία, που εργάζονταν χειρωνακτικά στο εργοστάσιο Μεφσούτ, του συμπαραστάθηκε ως ΜΗΤΕΡΑ στα πρώτα δύο χρόνια της αποδημίας του από το χωριό του. Η επταετής φοίτηση στην Εκκλησιαστική Σχολή της Αγίας Αναστασίας στη Χαλκιδική, με

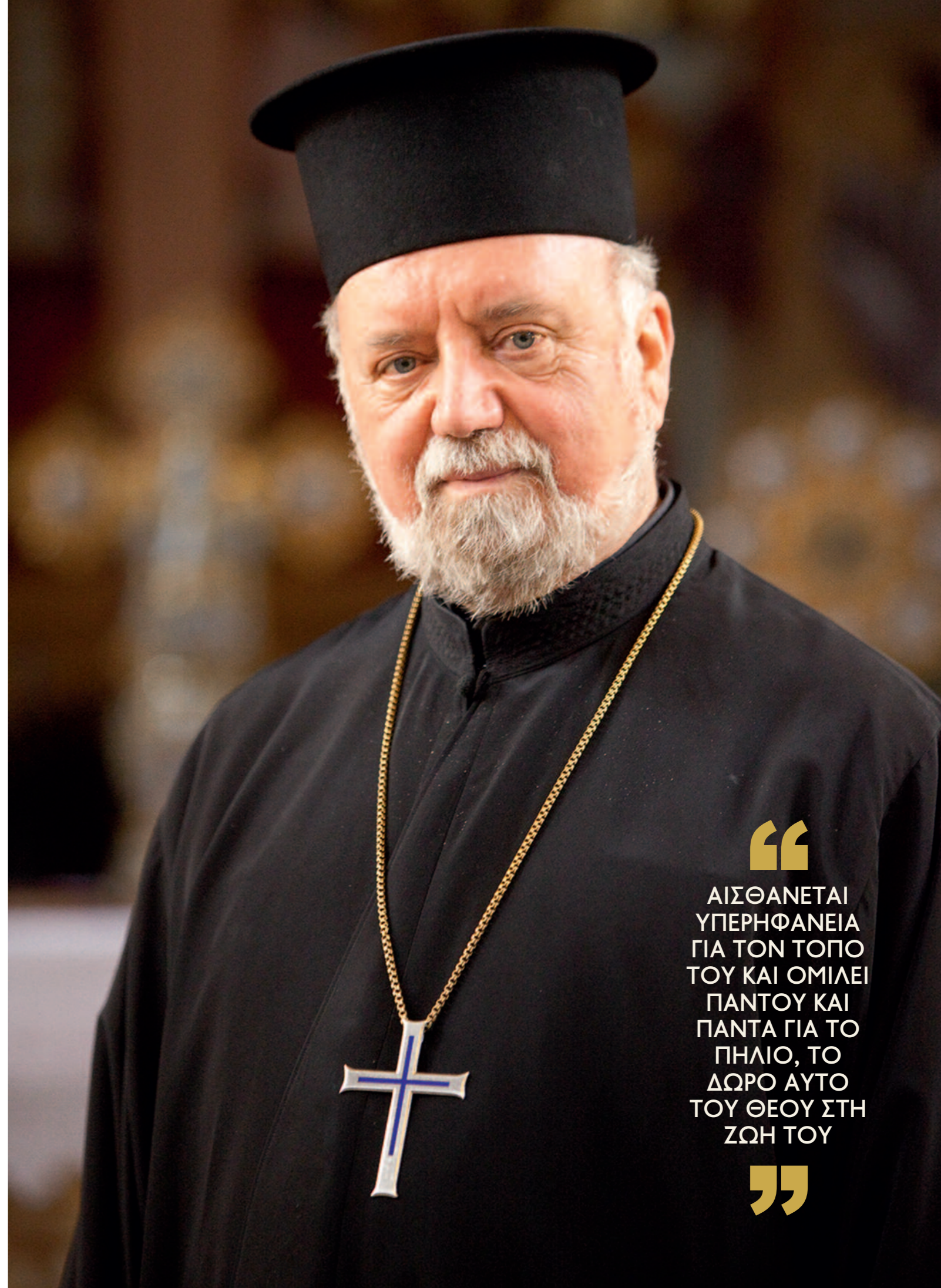
κυρίαρχη σφραγίδα το ευρύτατο πνεύμα του Οικουμενικού Πατριαρχείου και η θεολογική του κατάρτιση στη Θεολογική Σχολή Αθηνών του έδωσαν τα απαραίτητα εφόδια για μια μετέπειτα πολυποίκιλη και πολυδιάστατη εκκλησιαστική, κοινωνική και πολιτιστική εργασία, σε ένα ευρύτερο πολιτιστικό περιβάλλον, κυρίως στη Γερμανία (1972 μέχρι σήμερα). Κύριο μέλημά του ήταν και είναι να γεφυρώνει λαούς και πολιτισμούς, να προβάλλει και να καλλιεργεί τα διαχρονικά και πανανθρώπινα ιδανικά του Γένους μας και σε άλλους λαούς και πολιτισμούς, να υπηρετεί τον διάλογο μεταξύ των εκκλησιών και των θρησκειών, να παλεύει κατά του ρατσισμού, της ξενοφοβίας και της τρομοκρατίας. Ίδρυσε και καθιέρωσε στη Βαυαρία τρεις ετήσιες εκδηλώσεις που αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα της θρησκευτικής και πολιτιστικής ζωής της βαυαρικής κοινωνίας. α) **Τον αγιασμό των υδάτων** τα Θεοφάνεια στους μεγάλους ποταμούς Ίσαρ (στο Μόναχο) και Δούναβη (στο Ρέγκενσμπουργκ) και στην δημοτική πισίνα στην πόλη Γκέρετσριεντ, β) **την Περιφορά του Επιταφίου** στην κεντρική πλατεία Μονάχου (Marienplatz) και **την Ελληνο-Βαυαρική Πολιτιστική Ημέρα**, που εορτάζεται στην πλατεία Odeonsplatz με συμμετοχή δεκάδων ελληνικών και βαυαρικών συλλόγων και ιδρυμάτων. Είναι συνιδρυτής του Συμβουλίου των Θρησκειών Μονάχου, μέλος του Εποπτικού Συμβουλίου του Ισλαμικού Φόρουμ Μονάχου, υπήρξε μέλος του προεδρείου του Συμβουλίου των Εκκλησιών Βαυαρίας και του προεδρείου του Συμβουλίου των Εκκλησιών Μονάχου, μέλος των Επιτροπών της Βαυαρικής Κυβέρνησης και του Δήμου Μονάχου για μετανάστες και πρόσφυγες και μέλος του Ανωτάτου Συμβουλίου Ενσωμάτωσης της Γερμανικής Καγκελαρίας. Ορίστηκε Εκπρόσωπος της Μητρόπολης Γερμανίας για τα Βαυαρικά Στρατόπεδα Συγκέντρωσης

και διοργάνωσε Ημέρα Μνήμης για τους δύο Έλληνες κληρικούς, που ήταν έγκλειστοι στο Στρατόπεδο Νταχάου, τον μετέπειτα Μητροπολίτη Δημητριάδος Δαμασκνό και τον Μητροπολίτη Κυθήρων Μελέτιο. Με πρωτοβουλία του αναρτήθηκε στο χώρο του μουσείου αναμνηστική πλακέτα με τα ονόματα των δύο κληρικών. Ήταν μια απρόσμενη συγκυρία η δεύτερη νοερή συνάντησή του με τον μακαρίτη Μητροπολίτη Δημητριάδος Δαμασκνό μέσα στο Στρατόπεδο Συγκέντρωσης. Έτυχε αναγνώρισης και επαίνων τόσο από τη βαυαρική κοινωνία όσο και από τις εκκλησιαστικές Αρχές. Το ανώτατο παράσημο της Βαυαρικής Πολιτείας, το Μετάλλιο της Βαυαρικής Βουλής, οι τιμητικές διακρίσεις των διαφόρων γερμανικών ιδρυμάτων, το οφίκιο του Πρωτοπρεσβυτέρου του Οικουμενικού Πατριαρχείου, το Μετάλλιο Α' Τάξεως της Αρχιεπισκοπής Αθηνών, ο Χρυσός Σταυρός της Ιεράς Μητροπόλεως Γερμανίας και ο Χρυσός Σταυρός της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος, αποτελούν για τον π. Απόστολο μια ενίσχυσή του για περαιτέρω δραστηριοποιήσεις.

Η όλη του εργασία στηρίχθηκε στην αμέριστη βοήθεια της οικογενείας του, των Ελλήνων και Γερμανών εθελοντών και φιλελλήνων και κυρίως στον Μητροπολίτη Γερμανίας κ. Αυγουστίνο. Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος τον διόρισε αντιπρόεδρο στο Δ.Σ. της Μαγνήτων Κιβωτού με σκοπό να συμβάλλει με την μακρόχρονη εμπειρία του στο εξωτερικό, στις προσπάθειες του Δ.Σ. του ιδρύματος για την επίτευξη του πολυποίκιλου πολιτιστικού και κοινωνικού προγράμματός του, από τον Βόλο μέχρι και το Μόναχο. Το πρόγραμμα «Το Μεγάλο Μονοπάτι του Πηλίου» αποτελεί και για εκείνον μια θαυμάσια πρωτοβουλία ανάδειξης του σπανίου φυσικού κάλλους του Πηλίου και της θαυμαστής ιστορίας του. Ο πρωτοπρεβύτερος Απόστολος Μαλαμούσης είναι έγγαμος με 4 θυγατέρες, 4 γαμπρούς και 10 εγγόνια.

“ ΑΙΣΘΑΝΕΤΑΙ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΤΟΥ ΚΑΙ ΟΜΙΛΕΙ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΗΛΙΟ, ΤΟ ΔΩΡΟ ΑΥΤΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

”

ΝΙΚΟΣ ΠΑΡΘΕΝΗΣ

ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΟΝΕΙΡΕΥΕΤΑΙ ΚΑΙ ΝΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ, ΟΣΟ ΚΙ ΑΝ ΤΟΥ ΚΟΣΤΙΖΕΙ...

Ένας φιλόλογος -εκπαιδευτικός, ερμηνευτής,
δάσκαλος φωνητικής και τραγουδοποιός...

Γεννήθηκε στον Βόλο. Σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή του Α.Π. Θεσ/νίκης, ειδικεύτηκε στο Τμήμα Βυζαντινών και Νεοελληνικών Σπουδών και εξειδικεύτηκε στη Νεότερη Λογοτεχνία και στη Διδασκαλία της Γλώσσας. Επίσης, σπούδασε Φωνητική Μουσική και Κλασικό

Τραγούδι στο Ωδείο Έλλης Αδάμ στον Βόλο με τη σοπράνο και μαέστρο χορωδιών Κ. Μόρφη και στο Κρατικό Ωδείο Θεσ/νίκης με τη μέντζο σοπράνο Κ. Δαμασιώτη, στέλεχος της Όπερας της Βιέννης με την εποπτεία της οποίας έδωσε συναυλίες λυρικού ρεπερτορίου. Μαθήτευσε κοντά στους Πρωτοψάλτες Γ. Βασιλείου και Λ. Ζήτη.

Διδάχτηκε πολλά για το Λαϊκό Τραγούδι από τον Αχ. Ματζήρη, και τον Χρ. Πουρνάρα, τους αδελφούς Κ., Ν., Στ. Μιλάνου, κ. ά. λαϊκούς μουσικούς. Συνεργάστηκε με την Πανεπιστημιακή Χορωδία Θεσ/νίκης, τραγουδώντας ελληνικό και διεθνές, κλασικό και σύγχρονο ρεπερτόριο, υπό την διεύθυνση του Γ. Μάντακα.

Επίσης, συνεργάστηκε με τις χορωδίες: Βολιώτικη, Δημοτική/ Πολυφωνική, Αντρική Μουσικού Συλλόγου Λάρισας, Παιδική Δημοτική Ωδείου Βόλου, Γυναίκεία Ν. Ιωνίας, Εκπαιδευτικών Μαγνησίας, κ.ά. Εμφανίστηκε ως σολίστ- όπως με τις χορωδίες- με τη Συμφωνική Ορχήστρα Βόλου, υπό τη διεύθυνση του Σ. Κόγκαν, στα έργα : « Άξιον Εστί» (Μ. Θεοδωράκη- Ο. Ελύτη), όπου συνέπραξε με τον Γ. Φέρτη και Χρ. Λαμπρόπουλο, «Ρωμαϊκή Αγορά» (Μ. Χατζιδάκι - Ν. Γκάτσου), όπου

συνέπραξε με την Μ. Φαραντούρη, «Ελεύθεροι Πολιορκημένοι» (Γ. Μαρκοπούλου- Δ. Σολωμού), όπου συνέπραξε με την Λ. Κονιόρδου, τον Π. Γαϊτάνο και τον Π. Αθανασόπουλο.

Συνεργάστηκε με το ΔΗ.Π.Ε.Θ. Βόλου στην παράσταση « Όπου και να ταξιδέψω» (Στιγμές και μνήμες Γ. Σεφέρη), σε σκηνοθεσία Θ. Μουμουλίδη, στην οποία ερμήνευσε τα τραγούδια της παράστασης, σε

“
**ΠΑΡΑ ΠΟΛΛΟΙ
ΜΑΘΗΤΕΣ ΚΑΙ
ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ ΤΟΥ
ΚΟΣΜΟΥΝ ΤΗΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΩΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ,
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ,
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ, ΩΣ
ΕΝΕΡΓΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ**
”

μουσική Δ. Παπαδημητρίου. Δημιούργησε με τον Ζ. Κουκουσέλη «Καλλιτεχνική Ομάδα» με την οποία έδωσε μουσικές παραστάσεις σε όλη την Ελλάδα και στο εξωτερικό, για πολλά χρόνια. Με την Ομάδα αυτή εμφανίστηκε στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, με τη μουσική παράσταση «Αναζητώντας το χαμένο σανδάλι». Είναι ιδρυτικό μέλος του Καλλιτεχνικού Οργανισμού Δήμου Βόλου (Κ.Ο.Δ.Β.), του Δημοτικού Περιφερειακού Θεάτρου Βόλου (ΔΗ.Π.Ε.Θ.Β.), του Κέντρου Μουσικού Θεάτρου (ΚΕ.Μ.Θ.) και για δεκαπέντε χρόνια άμισθο μέλος των Δ.Σ. τους. Ίδρυσε το πρώτο στη χώρα μας «Τμήμα Ελληνικού Τραγουδιού», όπου δίδαξε όλα τα είδη και τις εποχές του, για πολλά

χρόνια, στο Δημοτικό Ωδείο Βόλου και στο Ωδείο «Ρυθμός» (Καρκάλα). Έχει δώσει, αφιλοκερδώς, πάρα πολλές συναυλίες για σκοπούς ανθρωπιστικούς, κοινωνικούς, περιβαλλοντικούς, πολιτιστικούς. Συμμετέχει ως βοηθός του Πρωτοψάλτη Δ. Κασικλή στην Εκκλησία της Ανάληψης. Τα τελευταία χρόνια, με το Μουσικό Σύνολο «Ηχώμελον», έκανε ζωντανές εμφανίσεις και ηχογραφήσεις, παίζοντας- κυρίως- τραγούδια των μελών του. Εργάστηκε ως φιλόλογος σε συνεταιριστικό φροντιστήριο προετοιμάζοντας παιδιά Λυκείου για τις

Δ. Β.). «Στο δρόμο για την Αμοργό» (Τραγούδια του Θ. Κουτσοβαγγέλη, Παραγωγή: Στουτίνο «Αγροτικών» του Ν. Παπάζογλου, στη Θεσσαλονίκη). «Άξιον Εστί», «Ρωμαϊκή Αγορά», «Ελεύθεροι Πολιορκημένοι» (Ζωντανές Ηχογραφήσεις, Παραγωγή: Καλλιτεχνικοί Οργανισμοί Λαμίας, Λάρισας, Βόλου. «Όπου και να ταξιδέψω» (Ζωντανή ηχογράφιση, Τραγούδια του Δ. Παπαδημητρίου σε ποίηση του Γ. Σεφέρη, Παραγωγή: Δημοτικό Περιφερειακό Θέατρο Βόλου). «Μέσα σου να καθώ»(Τραγούδια του Ν. Παρθένη και Ζ. Κουκουσέλη, Παραγωγή:

Οργανισμός Μεγάλου Μουσικής Αθηνών). «Ηχώμελον»: Θέλω να Ονειρεύομαι (Τραγούδια των Κ. Κασιμάτη, Θ. Κατεργάρη, Μ. Μίλτου, Ν. Παρθένη, Παραγωγή: «Ομήγυρις», 2020).

Συμμετέχει στα κοινά από νεανική ηλικία, πρώτα ως στέλεχος του φοιτητικού κινήματος τη δεκαετία του εβδομήντα (μέλος του Δ.Σ του Συλλόγου Φοιτητών Φιλοσοφικής ΑΠΘ, ιδρυτικό μέλος της Φοιτητικής Ένωσης ΑΠΘ, πρόεδρος του Συλλόγου Μαγνητών Φοιτητών, κ.ά.). Κατόπιν ως στέλεχος Αυτοδιοικητικής Κίνησης με τον Λαογράφο Κίτσο Μακρή. Στη συνέχεια, συμμετείχε στην ίδρυση του ενιαίου Συνασπισμού της Αριστεράς και υπήρξε υποψήφιος βουλευτής του. Έχει αρθρογραφήσει σε εφημερίδες και περιοδικά για θέματα παιδείας, γλώσσας, λογοτεχνίας, μουσικής και τραγουδιού, κοινωνικής αλληλεγγύης, κ.ά. Συνεργάστηκε ως κειμενογράφος με την Σ. Φιλιππίδου και τον Ν. Τσακνή στην επιστήμηση «Κου-κου, τσα», σε σκηνοθεσία Λ. Κονιόρδου. Έχει συγγράψει πλήθος σημειώσεων για τις ανάγκες προετοιμασίας των παιδιών στις Πανελλαδικές Εξετάσεις καθώς και για τα μαθήματα Φωνητικής και Τραγουδιού. Πάρα πολλοί μαθητές και μαθήτρίες του κοσμούν την κοινωνία ως εργαζόμενοι, επιστήμονες, καλλιτέχνες, ως ενεργοί πολίτες...και το ταξίδι συνεχίζεται... με τραγούδια, λόγο (προφορικό και γραπτό), πράξεις, προσπάθεια, όνειρα... αφού χωρίς τα όνειρα τίποτα δεν αξίζει, γι' αυτό θέλει να ονειρεύεται και να προσπαθεί, όσο κι αν του κοστίζει...για να 'χει, επιτέλους, η ζωή χαρά και μπέσα, για να γίνει ο κόσμος όλος μια αγκαλιά, να μπουνε όλοι μέσα... Καλή Χρονιά! και του χρόνου χωρίς μάσκες και φόβους...

Πανελλαδικές Εξετάσεις. Τα τρία τελευταία χρόνια διδάσκει Φωνητική και Ορθοφωνία στη Σχολή Βυζαντινής Μουσικής της Μητροπόλεως Δημητριάδος και Αλμυρού.

ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ

«Στο Βόλο και στη Λάρισα» (Αχ. Ματζήρης και Ανφάν Γκατέ Ρεμπέτες, Τραγούδια του Αχ. Ματζήρη, παραγωγή: Άστρα Ρέκορντς, 1984). Αφιέρωμα στους Μιλαναίους (Ζωντανή Ηχογράφιση, Δημοτικό Θέατρο Βόλου, Παραγωγή: Καλλιτεχνικός Οργανισμός

Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Θεσσαλίας). «Τα μυστικά της θάλασσας» (Ζωντανή ηχογράφιση, Τραγούδια και Κείμενα που αναφέρονται στη θάλασσα, σε τέσσερις γλώσσες, στο Διεθνές Φεστιβάλ Μουσικού Θεάτρου Βόλου). Παραγωγή: Κέντρο Μουσικού Θεάτρου Βόλου). Βραδίες Καζαντζίδη (Ζωντανή Ηχογράφιση, Παραγωγή: Μουσική Σκηνή «Οινοπωλείον», στα Παλαιά Βόλου). «Αναζητώντας το Χαμένο Σανδάλι» (Ζωντανή ηχογράφιση, στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, από τον κύκλο συναυλιών «Γέφυρες», Παραγωγή:

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΙΑΤΑΣ Η ΤΕΧΝΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΥΠΝΗΣΕΙ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ...

«Αθήνα να αφήσει ήσυχους αυτούς που... ονειρεύονται», πιστεύει ο αγαπημένος ηθοποιός και σκηνοθέτης

Δημήτρης Πιατάς γεννήθηκε στην Αθήνα το 1951 και μεγάλωσε στον Λυκαβηττό. Αποφοίτησε από τη Δραματική Σχολή του Εθνικού Θεάτρου. Υπήρξε ιδρυτικό στέλεχος

του Αμφιθεάτρου του Σπύρου Ευαγγελάτου. Συνεργάστηκε με το Ελεύθερο Θέατρο και την Ελεύθερη Σκηνή σε μια σειρά από επιτυχημένες παραστάσεις με τον Σταμάτη Φασουλή, την Άννα Παναγιωτοπούλου, τον Μίμη Χρυσομάλλη, τη Μίρκα Παπακωνσταντίνου, τον Γιώργο Κιμούλη, τον Λάκη Λαζόπουλο κ. ά. Ως θιασάρχης ανέβασε κλασικά έργα, ελληνικά και ξένα. Ως πρωταγωνιστής έχει ερμηνεύσει ρόλους κλασικού και σύγχρονου ρεπερτορίου σε συνεργασία με μεγάλους θεατρικούς φορείς όπως το Εθνικό Θέατρο, το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, το Μέγαρο Μουσικής, την Εθνική Λυρική Σκηνή, την Όπερα της Ζυρίχης, καθώς και με πολλά ΔΗΠΕΘΕ. Με το Εθνικό Θέατρο και το έργο «Περικλής» του Σαίξπηρ συμμετείχε στην Πολιτιστική Ολυμπιάδα του 2012 εκπροσωπώντας την Ελλάδα στο GlobeTheatretου Λονδίνου ενώ για την ερμηνεία του ως Γκάουερ απέσπασε διθυραμβικές κριτικές από τον Guardian. Συμμετείχε σε πολλές τηλεοπτικές, ραδιοφωνικές και κινηματογραφικές παραγωγές. Ενδεικτικά: «Ρεπό» του Βασίλη Βαφέα, «Άρπα κόλλα» του Νίκου Περάκη, «Uranja» του Κώστα Καπάκα, «Πέντε λεπτά ακόμα» του Γιάννη Ξανθόπουλου κ.ά. Έγραψε, σκηνοθέτησε και έπαιξε στην ταινία «Πανδημία – Όλα λοιπόν ένα» για την οποία έλαβε το βραβείο σκηνοθεσίας στο LondonGreekFilm-Festival (2014). Στο Δεύτερο πρόγραμμα της ΕΡΑ παρουσίασε πέρσι την ωριαία κυριακάτικη εκπομπή «Οι

ηθοποιοί τραγουδάνε;» ενώ πρόσφατα σκηνοθέτησε και έπαιξε στη ραδιοφωνική διασκευή του έργου «Να πεθάνει ο Χάρος» του Θωμά Κοροβίνη στο πλαίσιο του «Θεάτρου στο ραδιόφωνο». Το έργο είχε παρουσιαστεί για πρώτη φορά, ως θεατρικό αναλόγιο, στις Σταγιάτες Πηλίου το καλοκαίρι του 2020. Στις αρχές της δεκαετίας του '80 αγόρασε ένα πέτρινο σπίτι του 1875 στο χωριό Λαύκος στον δήμο Σηπιάδας, το αναπαλαιώσε με απέραντο σεβασμό στην παράδοση και έκτοτε αποτέλεσε σημείο αναφοράς για τον ίδιο και την οικογένειά του. Πολιτογραφημένος Πηλιορείτης, η σχέση του με τον τόπο αποτέλεσε αφορμή για το τρίτο του βιβλίο με τίτλο «Σινέ Λαύκος», που κυκλοφόρησε το 2018 από τις εκδόσεις Μεταίχμιο και παρουσιάστηκε με μεγάλη επιτυχία στην πόλη του Βόλου το 2019.

Στο σήμερα: τον Οκτώβριο του 2021, υποδύθηκε τον Μέγα Ναπολέοντα στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών στο έργο «Το κάλεσμα του Προμηθέα» του Χριστόφορου Χριστοφί που παρουσιάστηκε για τα 200 χρόνια από την Ελληνική επανάσταση. Αυτή την περίοδο συμμετέχει στην παράσταση «Κάποτε στον Βόσπορο» του Άκη Δήμου στο θέατρο Βεάκη, συνέχεια της επιτυχημένης καλοκαιρινής περιοδείας. Ο ρόλος του Τούρκου που υποδύεται, του Ορχάν Γιαμαλίκ, είναι ένας αρνητικός ήρωας, είναι ο θύτης, ο φορέας της εξουσίας. Όμως γι' αυτό τον λόγο η ερμηνεία του είναι μια πρόκληση: πώς να βάλεις ανθρωπιά και στοιχεία κωμικότητας αλλά και σκληρότητας σε έναν τέτοιο χαρακτήρα; Ο ήρωας πιστεύει πως το ζώο με το οποίο συνδέεται πιο πολύ ο άνθρωπος είναι... το γουρούνι! Βέβαια υπάρχει μια μεγάλη διαφορά: ότι ο άνθρωπος μπορεί να γίνει «γουρούνι» ενώ το γουρούνι δεν μπορεί να γίνει

άνθρωπος...

Η 40χρονη παρουσία του στο Πήλιο του έδωσε τη δυνατότητα, πέρα από την άτυπη «πολιτογράφησή» του ως Πηλιορείτης, να κατακτήσει την προσωπική του εξοικείωση με τον τόπο και τη φύση - σαν καλλιτέχνης και όχι σαν αγρότης, σαν μη ειδικός δηλαδή... Πιστεύει ότι η χώρα έχει πλημμυρίσει από ειδήμονες που γνωρίζουν τα πάντα για κάτι και ΤΙΠΟΤΑ για τα υπόλοιπα... Μπόρεσε να επικοινωνήσει και ν' αγαπήσει τους ανθρώπους της Μαγνησίας. Η ανθρωπινή, ισότιμη επαφή με το περιβάλλον τον βελτίωσε σαν ηθοποιό και σαν άνθρωπο.

**«Δαπανηρή ιδέα ο βίος,
Ναυλώνεις έναν κόσμο,
Για να κάνεις τον γύρο
Μιας βάρκας...»**

...λέει η Κική Δημουλά και το πιστεύει απόλυτα και ο ίδιος.

Στα προσεχή σχέδιά του είναι η υλοποίηση ενός πρότζεκτ που το δουλεύει από το 2015, μια ταινία-αναφορά στα πρώτα χρόνια της ελληνικής κωμωδίας στον κινηματογράφο και το θέατρο... Η έμπνευση είναι από την ταινία «Ο γάμος της Κοντσέττα με τον Μιχαήλ» που γυρίστηκε με τεράστια επιτυχία το 1920, διασώθηκε στην Ταινιοθήκη αλλά ξεχάστηκε με το πέρασμα των χρόνων. Προπολεμική ατμόσφαιρα της ελληνικής μελεποίκ- η πρόθεση είναι να υλοποιηθεί σε θεατρική παράσταση και ταινία. Η υλοποίηση προγραμματίζεται για τον Σεπτέμβριο του 2022 με αρωγό το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου και τίτλο «Μιχαήλ Μιχαήλ του Μιχαήλ - Οι κωμικοί».

Ο Δημήτρης Πιατάς πιστεύει πως η τέχνη πρέπει να ξυπνήσει αυτούς που κοιμούνται αλλά να αφήσει ήσυχους αυτούς που... ονειρεύονται.

ΠΟΛΙΤΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΣ ΠΗΛΙΟΡΕΙΤΗΣ,
Η ΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΕ
ΑΦΟΡΜΗ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟ
ΜΕ ΤΙΤΛΟ «ΣΙΝΕ ΛΑΥΚΟΣ»

ΒΙΚΤΩΡ ΠΟΛΙΤΗΣ

«ΔΟΥΛΕΥΩ ΓΙΑ ΝΑ ΒΛΕΠΩ ΤΙΣ ΙΔΕΕΣ ΜΟΥ ΝΑ ΥΛΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ»

Και ... να δημιουργώ παραδείγματα για το «τι είναι δυνατό» λέει ο επιτυχημένος επιχειρηματίας

Βίκτωρ Πολίτης

γεννήθηκε στον Βόλο όπου έζησε μέχρι τα 18 του χρόνια. Μεταξύ 1967 και 1974 έλαβε υποτροφίες και σπούδασε στο Κέμπριτζ, στο Τελ Αβίβ, στη Βοστώνη

και στο Παρίσι. Πάντα έκανε διάφορες δουλειές για να καλύψει τα έξοδά του. Αφού πέθανε ο πατέρας του, διέκοψε τις σπουδές του. Στο επίσημο βιογραφικό του θα δούμε ότι δεν διαθέτει κανένα δίπλωμα, γεγονός που όπως λέει ο ίδιος, θα τον βοηθήσει, γιατί μεγάλες εταιρείες δεν θα τον προσλάβουν και θα πρέπει να εργαστεί σε μικρές εταιρείες και τελικά να γίνει επιχειρηματίας. Το 1977 μετακόμισε από τη Βοστώνη στο Μανχάταν, χωρίς ποτέ του να έχει συγκεκριμένο πλάνο δράσης. Νοικιάζει ένα δωμάτιο από ανθρώπου που είχε γνωρίσει και βρήκε μια θέση διοίκησης σε ένα δημοφιλές εστιατόριο. Κατά τη διάρκεια της οικονομικής κρίσης των επόμενων 2 ετών, κατορθώνει να δημιουργήσει μια αλυσίδα εστιατορίων. Το 1981 παντρεύτηκε την Άνι που μόλις είχε γίνει γιατρός. Έχουν 2 παιδιά και 4 εγγόνια και είναι μαζί 40 χρόνια. **Θεωρεί την οικογένειά του τη μεγαλύτερη επιτυχία του.** Το 1985 ξεκινά την δική του επιχείρηση. Είδε την ευκαιρία να αγοράσει εγκαταλελειμμένα κτίρια στο κέντρο του Χάρλεμ και να τα μετατρέψει σε κατοικίες μεσαίου εισοδήματος. Καταφέρνει να προσελκύσει επενδυτές. Άλλες από αυτές τις νοικιάζει άλλες τις πουλάει. Μέσα σε λίγα χρόνια αυτές οι

ερημωμένες σχεδόν περιοχές παίρνουν ζωή.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1980, αυτός με ένα συνεργάτη του, αγόρασε και αποκατέστησε ακίνητα ιδιοκτησίας τραπεζών στην Ατλάντα και την Κεντρική Φλόριντα. Το γραφείο του στην Νέα Υόρκη, όπως περιγράφεται σε άρθρο που του αφιερώνει το 1988 το περιοδικό TV Shopper, μοιάζει με γκαλερί γιατί το πάθος του είναι η τέχνη και η φωτογραφία που θα τον συνοδεύσουν σε όλη του τη ζωή και θα τον κάνουν έναν διακεκριμένον φωτογράφο που έχει εκδώσει τρία βιβλία φωτογραφίας και έχει κάνει solo εκθέσεις σε πολλές πόλεις.

Πως σώθηκαν χιλιάδες θέσεις εργασίας

Όσο περνάει ο καιρός, η δημιουργικότητα του Βίκτωρα και των συνεργατών του αυξάνει σε έργα που φαίνονται απίθανα για όλους εμάς. Στη Λιθουανία τον καλούν για να σώσει ένα κρατικό διυλιστήριο. Γεγονός που πραγματοποιείται και μάλιστα χωρίς καμία κρατική εγγύηση. **Με τη μικρή του ομάδα** προσέλκυσαν 119 εκατομμύρια δολάρια. Χιλιάδες θέσεις εργασίας σώζονται. Στην Ρωσία η εταιρεία του επιλέγεται να αναπτύξει ένα μεγάλο έργο τηλεπικοινωνιών με την Central Telegraf. Η μεγάλη εφημερίδα

1958 στο μαγαζί με τον πατέρα του στην οδό Ερμού

Τα παιδιά και τα εγγόνια του (Στο κέντρο είναι ο γιος Ντέβιντ και δεξιά η κόρη Μάγια)

Με την γυναίκα του Άνι στην παραλία Βόλου

Ισβέστια αφιερώνει ένα άρθρο για αυτό, παρουσιάζοντας τον στο κοινό. Στην Τουρκία, **πάντα με την ομάδα του**, διασώζει και κάνει βιώσιμη μια επιχείρηση εξαγωγής φουντουκιού την Μπασκάν Γκίντα μέσα στην περίοδο της χειρότερης οικονομικής κρίσης του 2001.

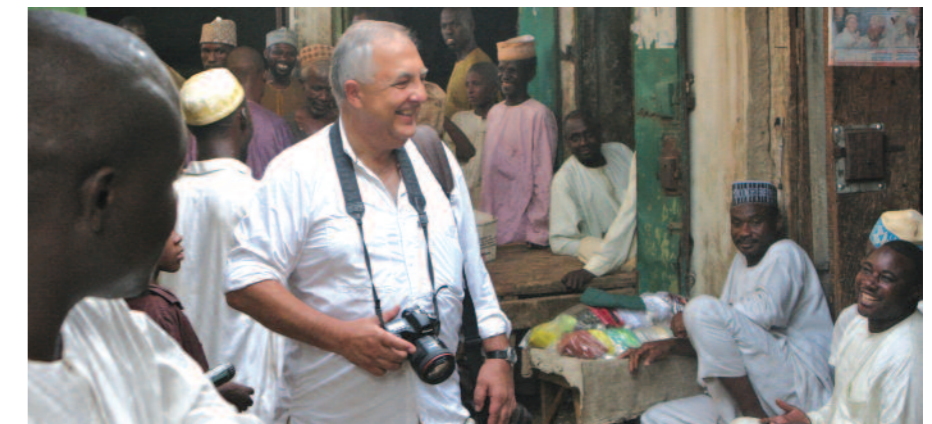
Στη Νιγηρία, **με την ομάδα του**, προσλαμβάνεται να δημιουργήσει το πρώτο κατασκευαστή δοχείων ποτών αλουμινίου στην Αφρική. Προσελκύουν επενδύσεις 75 εκατομμυρίων δολαρίων. Το εργοστάσιο απασχολεί εκατοντάδες τοπικούς εργαζόμενους. Στη Δυτική Αφρική επίσης δημιουργεί WINGS, το πρώτο περιοδικό Inflight και κερδίζει 3 Διεθνή Βραβεία για περιεχόμενο και σχεδιασμό.

Αυτά είναι μόνο λίγα από τα πολλά έργα του Βίκτορα Πολίτη. Για τη δραστηριότητα του βραβεύεται ως επιχειρηματίας της χρονιάς από το περιοδικό Inc και Ερνστ & Γιανγκ. Άλλα βραβεία περιλαμβάνουν από το

Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης (NYU) για την Εκπαιδευτική Αριστεία και από το Save The Children για φιλανθρωπικές δραστηριότητες.

Δεν ξέχασε ποτέ τον Βόλο...

Δεν ξέχασε όμως την πόλη και την κοινότητα όπου μεγάλωσε. Επισκέπτεται τον Βόλο τρεις φορές το χρόνο και προβάλλει την ομορφιά της Μαγνησίας σε ανθρώπους που συναντά σε όλο τον

κόσμο.

Εδώ στον Βόλο, μαζί με την γυναίκα του, κάλυψαν πλήρως τη δαπάνη για την κατασκευή του Μνημείου Ολοκαυτώματος στην Πλατεία Ρήγα Φεραίου, το 1998.

Συμμετείχαν, με σημαντικό ποσό, στις δαπάνες για την υλοποίηση του πιλοτικού προγράμματος «Η Αφήγηση του Ολοκαυτώματος μέσα από την Τέχνη και την τοπική Ιστορία» για μαθητές Α΄ και Β΄ Λυκείου Ν. Μαγνησίας, κατά το σχολικό έτος 2018-2019. Χρηματοδότησαν την έκδοση του βιβλίου της Κοινότητας με τίτλο «Εβραϊκές Συνταγές και Παραδόσεις-Ιδέες για Μαγειρική», στα αγγλικά. Με δαπάνη δική τους, πρόσφατα πραγματοποιήθηκαν έργα ανάπλασης του χώρου του Εβραϊκού Νεκροταφείου. Για την όλη δραστηριότητα του τιμήθηκε πρόσφατα αυτός και η Ανί με τον τίτλο των Μεγάλων Ευεργετών της Εβραϊκής Κοινότητας Βόλου.

Κάτι που αναφέρει συχνά, είναι το εξής: **«Δουλεύω για να βλέπω τις ιδέες μου να υλοποιούνται και να δημιουργώ παραδείγματα για το «τι είναι δυνατό».**

ΝΙΚΟΣ ΠΟΡΤΟΚΑΛΟΓΛΟΥ Ο, ΤΙ ΔΕΝ ΣΕ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΣΕ ΚΑΝΕΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟ

Ένα μουσικό ταξίδι 40 χρόνων, με 12 προσωπικούς δίσκους, χιλιάδες εμφανίσεις και sold out συναυλίες!

Νίκος

Πορτοκάλογλου

γεννήθηκε στον Βόλο στις 30 Δεκεμβρίου του 1957 και προέρχεται από προσφυγική οικογένεια. Έζησε και μεγάλωσε στην Νέα Σμύρνη, όπου

εγκαταστάθηκε η οικογένειά του όταν ήταν τεσσάρων ετών. Η αγάπη του για την κιθάρα εκδηλώθηκε πολύ νωρίς, στα πρώτα εφηβικά του χρόνια. Τότε απέκτησε την πρώτη του κιθάρα και άρχισε να μελετά μόνος επί ώρες, ακούγοντας και τραγούδια των Rolling Stones, Beatles, Τζίμι Χέντριξ, Μπομπ Ντίλαν κ.α. Στα πρώτα χρόνια του λυκείου συμμετείχε στο συγκρότημα που δημιούργησε μαζί με συμμαθητές του, και το οποίο έπαιζε κυρίως τα νεανικά τραγούδια της εποχής. Το 1980 ίδρυσε το συγκρότημα Φατμέ μαζί με τους φίλους του Οδυσσέα Τσάκαλο (ντραμς) και Δημήτρη Καλατζή (μπάσο). Ο πρώτος δίσκος του συγκροτήματος κυκλοφόρησε το 1981 με παραγωγό τον Τάσο

Φαληρέα. Στη συνέχεια, στο συγκρότημα προστέθηκε ο Μιχάλης Μουστάκης (πλήκτρα).

Το 1989, το συγκρότημα διαλύθηκε και ο Νίκος Πορτοκάλογλου ακολούθησε προσωπική πορεία. Στις αρχές του 1990 δημιουργήθηκε ο δίσκος «ΦΩΝΕΣ», σηματοδοτώντας ένα καινούργιο προσωπικό πια, ξεκίνημα. Στη διάρκεια της πορείας του κερδίζει την εκτίμηση από μεγάλους ομότεχνούς του, Μάνο Χατζιδάκι, Μίκη Θεοδωράκη, Διονύση Σαββόπουλο. Επίσης δεν είναι λίγες οι συνεργασίες του με σπουδαίους

τραγουδιστές και συνθέτες - στιχουργούς, Χάρης Αλεξίου, Ελένη Βιτάλη, Ελένη Τσαλιγοπούλου, Γιάννης Κότσιρας, Δημήτρης Μητροπάνος, Αφροδίτη Μάνου, Σταύρος Λογαρίδης, Νίκος Ζιώγαλας, Μανώλης Φάμελλος, Διονύσης Σαββόπουλος, Χάρης και Πάνος Κατσιμίχας, Έλλη Πασπαλά, Ελευθερία Αρβανιτάκη, Πόλυ Πάνου και άλλοι.

Φτάνοντας στο σήμερα, ο Νίκος Πορτοκάλογλου σε αυτό το μουσικό ταξίδι που μετράει ήδη 40 χρόνια, έχει στις αποσκευές του 12 προσωπικούς δίσκους, χιλιάδες εμφανίσεις και soldout συναυλίες! Ένα ταξίδι γεμάτο μελωδία και συναισθήματα που μοιράζεται με τους φίλους και το κοινό του μέσα από τα τραγούδια του σε όλες τις εμφανίσεις του. Παράλληλα, ο Νίκος Πορτοκάλογλου από τον Νοέμβριο του 2020 μέχρι σήμερα, γίνεται η παρέα όλων μας κάθε Τετάρτη μέσα από την πολύ επιτυχημένη εκπομπή «ΜΟΥΣΙΚΟ ΚΟΥΤΙ» στην ΕΡΤ1. Εμπνευστής, οραματιστής και δημιουργός του «Μουσικού Κουτιού», ο Νίκος Πορτοκάλογλου συναντά εκλεκτούς καλεσμένους, μοιράζεται πρωτότυπες διασκευές αγαπημένων τραγουδιών, στήνοντας κάθε εβδομάδα ένα μοναδικό τηλεοπτικό live.

“

ΣΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ
ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΤΟΥ,
Ο ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ
ΤΡΑΓΟΥΔΟΠΟΙΟΣ,
ΚΕΡΔΙΖΕΙ
ΤΗΝ ΕΚΤΙΜΗΣΗ
ΑΠΟ ΜΕΓΑΛΟΥΣ
ΟΜΟΤΕΧΝΟΥΣ
ΤΟΥ

”

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΟΥΡΑΣ

«ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΠΑΙΔΙ ΨΑΞΕ ΓΟΝΙΟ!»

Ένας επιστήμονας που συμβάλλει στην κατανόηση και πρόληψη σημαντικών θεμάτων της καθημερινότητας

Δημήτριος Σούρας γεννήθηκε στη Νέα Ιωνία Βόλου στις 2 Μαρτίου του 1952. Με πατέρα γιατρό, αποφάσισε να ακολουθήσει τον ίδιο δρόμο. Τελειόφοιτος του Β' Γυμνασίου Βόλου και απόφοιτος

της Ιατρικής Σχολής του Università di Bologna της Ιταλίας και της Ιατρικής Σχολής του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, με μεταπτυχιακές σπουδές στη Γαλλία και στις Η.Π.Α, εργάζεται ως ελεύθερος επαγγελματίας για πάνω από τριάντα χρόνια, διατηρώντας ιδιωτικό ιατρείο στο κέντρο των Αθηνών, ενώ παράλληλα τελεί Διευθυντής της Ψυχιατρικής Κλινικής του νοσοκομείου Metropolitan, υπεύθυνος ψυχίατρος των μεταμοσχεύσεων καρδιάς και πνευμόνων και σύμβουλος του Ωνασείου Καρδιοχειρουργικού Κέντρου και συνεργάτης των Ψυχιατρικών Κλινικών Γαλήνη και Σινούρη.

Επίσης, υπήρξε Σύμβουλος Ψυχικής Υγείας στο Υπουργείο Υγείας για δύο χρόνια (2007-2008). Εδώ και μια τριετία διδάσκει στα τμήματα Ο.Π.Κ.Ε - ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ - ΔΙΑΣ της Ελληνικής Αστυνομίας και του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη, με κεντρικό άξονα τα θέματα του άγχους, των ψυχικών διαταραχών και της βίας. Ταυτόχρονα με την επαγγελματική ψυχιατρική του ιδιότητα, είναι συγγραφέας δέκα βιβλίων που πραγματεύονται ποικίλα ψυχιατρικά ζητήματα, με ιδιαίτερη αναφορά στις διαταραχές της προσωπικότητας, τις ψυχικές ασθένειες, τη χρήση και κατάχρηση ουσιών, τη σεξουαλικότητα, την εφηβεία, τον σχολικό εκφοβισμό, τις διατροφικές

διαταραχές, τα οργανικά ψυχοσύνδρομα και - κυρίως - τα χαρακτηριστικά της Ελληνίδας μάνας («μάνα-γκρέκα»), του «πατέρα-αφέντη» και της οικογένειας εν γένει. Τα βιβλία ανήκουν στη «Σειρά Ψυχολογίας» των εκδόσεων ΚΑΚΤΟΣ και καλύπτουν όλες τις πτυχές της ανθρώπινης ψυχής. Το συγγραφικό του έργο εμπλουτίζεται με συχνά επιστημονικά άρθρα και ανακοινώσεις στον ηλεκτρονικό τύπο, σε εφημερίδες και περιοδικά. Η παρουσία του στο ραδιόφωνο και την τηλεόραση συμβάλλει στην ενημέρωση, την ανάλυση, την εκμάθηση και τη διαπαιδαγώγηση των πολιτών, έτσι ώστε να επέλθει η κατανόηση και η πρόληψη εκ μέρους της Πολιτείας για φλέγοντα και επικίνδυνα θέματα της καθημερινότητας.

«Μάθε! Μίλα! Ζήσε!»

Μία από τις πρόσφατες και σημαντικότερες δημιουργίες του είναι το «Μάθε! Μίλα! Ζήσε!». Η διαδραστική και εμπειριστατωμένη περιοδεία σε όλες τις γωνιές της Ελλάδος σε σχολεία, ινστιτούτα, πανεπιστήμια, ιδιωτικές σχολές, συλλόγους γονέων, αθλητικούς συλλόγους, δήμους και κοινότητες με ανάλυση και συζήτηση επί των θεμάτων του bullying, του εθισμού στα ηλεκτρονικά παιχνίδια και τις διάφορες μορφές βίας συνεχίζει μέχρι και σήμερα αφιλοκερδώς με ιδιαίτερη επιτυχία. Πέρα από την ιδιότητα του ψυχιάτρου, είναι μεγάλος λάτρης της τέχνης και του θεάτρου. Απόφοιτος του Γαλλικού Ινστιτούτου και του Ελληνικού Ωδείου Βόλου, με ιδιαίτερη κλίση στη μουσική

“

ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ
ΜΕ ΤΗΝ
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ
ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ
ΤΟΥ ΙΔΙΟΤΗΤΑ,
ΕΙΝΑΙ ΣΥΓΓΡΑ-
ΦΕΑΣ, ΕΝΩ ΕΧΕΙ
ΣΥΜΜΕΤΑΣΧΕΙ
ΩΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ
ΣΕ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙ-
ΚΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑ-
ΣΕΙΣ!

”

(ακορντεόν, αρμονία, σολφέζ), έχει συμμετάσχει ευρέως ως ηθοποιός σε ερασιτεχνικές παραστάσεις και του αρέσει να παρακολουθεί ποικίλα θεάματα τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό, με ιδιαίτερη αγάπη για την όπερα. Αγαπημένοι του μουσικοσυνθέτες ο Wagner, ο Verdi και ο Puccini. Είναι παντρεμένος με την Ελένη Μαρούδα από το 1988 και μαζί έχουν αποκτήσει μία κόρη, τη Νίκη, η οποία διανύει το δεύτερο έτος ως φοιτήτρια στη Νομική Σχολή του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου

Αθηνών. Αγαπημένα του χόμπι τα ταξίδια, η μουσική και το θέατρο και η μεγαλύτερή του αδυναμία οι ταινίες του παλιού κλασικού κινηματογράφου, τόσο ελληνικού όσο και ξένου. Ο Δημήτριος Σούρας ανέλυσε για πρώτη φορά στην ελληνική τηλεόραση την αντικοινωνική διαταραχή της προσωπικότητας, αναφερόμενος στο νέο «σύνδρομο των Γλυκών Νερών», στους «ήρωες του κακού» και σε λέξεις ιδιαίτερα τολμηρές όπως «κτινάνθρωπος» και «βιτριολού», για να μπορέσει να εξηγήσει τη δημιουργία των εν δυνάμει δολοφόνων της διπλανής

πόρτας που, δυστυχώς, κάποια στιγμή στη ζωή τους θα προβούν στο κακό. Άσβεστο όνειρό του παραμένει η συνέχιση της περιοδείας σε όλη την Ελλάδα με το εμπλουτισμένο πλέον «Μάθε! Μίλα! Ζήσε!». Αγαπημένο μότο του που στηρίζεται στην μακρόχρονη πείρα τριάντα πέντε ετών και στην εμπειρία που αποκόμισε από πάρα πολλά περιστατικά με φαρμακευτική αγωγή, ψυχοθεραπεία, νοσηλεία και follow-up, τόσο σε ατομικές όσο και σε οικογενειακές περιπτώσεις, είναι το: «ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΠΑΙΔΙ ΨΑΞΕ ΓΟΝΙΟ!»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ!

Ο καλλιτέχνης που διασώζει με πάθος και μεράκι το λαϊκό πολιτισμό και παράλληλα τον εξελίσσει

Γιώργος Τριανταφύλλου γεννήθηκε στον Άγιο Γεώργιο Νηλείας Πηλίου, όπου πέρασε τα παιδικά του χρόνια. Οι μνήμες του τόπου αυτού - με την έντονη ευρωπαϊκή κουλτούρα

κάρη στη δραστηριότητα των εύπορων Αϊ-Γιωργιτών παραγωγών ελιάς και μήλων, τις διασυνδέσεις με όλα τα ευρωπαϊκά κέντρα και την Αίγυπτο, με παρουσία θεατρικών σχημάτων (μπουλούκια) στο καφέ/ζαχαροπλαστέιο του παππού του Ν. Σακούλη, με πιάνο στα αρχοντικά, χοροδιδασκαλία, χοροεσπερίδες κ.ά. - χάραξαν στην παιδική του συνείδηση την ανάγκη να ανασκάψει το μύθο εκείνης της εποχής.

Έτσι, το 1995, στο πλαίσιο ανάδειξης παλιών ιστορικών χώρων, μετέτρεψε ένα παλιό πέτρινο αλώνι με πανοραμική θέα στον Παγασπικό σε ένα άρτιο αρχαιοελληνικού τύπου θέατρο εξαιρετικής ακουστικής, το γνωστό πλέον Θέατρο Αλώνι, χαρακτηριζόμενο και ως «η Μικρή Επίδαυρος του Πηλίου». Εκεί, κάθε καλοκαίρι, είναι υπεύθυνος για το υψηλού επιπέδου

πρόγραμμα του Φεστιβάλ του Θεάτρου Αλώνι, φιλοξενώντας από την Ελλάδα και το εξωτερικό θεατρικές παραστάσεις, φεστιβάλ πιάνου, σεμινάριο αρχαίου δράματος κ.ά., θεωρώντας και αυτά ως συνέχεια εκείνου του παρελθόντος.

Αντίστοιχα νωρίτερα - και αφού σε πολύ νεαρή ηλικία σπούδασε σχέδιο στο Βόλο και ζωγραφική και αιογραφία στην Αθήνα - ξεκίνησε το 1980 να ερευνά και να φωτογραφίζει τα έργα της διαδρομής στο «τρενάκι του Πηλίου», αντιμετωπίζοντάς το ως έργο τέχνης, με το οποίο ασχολήθηκε για 10 χρόνια. Το 1992 έγινε ευρύτερα γνωστός με την έκθεση που διοργάνωσε το Μουσείο Βορρέ στον Ελληνογαλλικό Σύνδεσμο με γλυπτικά έργα και βυζαντινές εικόνες.

Την ίδια χρονιά ολοκλήρωσε την έρευνα για το τρενάκι του Πηλίου και τα εκπληκτικά γεφύρια της διαδρομής του, μεγαλόπνοα έργα αισθητικής και τεχνικής αρτιότητας που οφείλονται στον Εβάριστο ντε Κίρικο, πατέρα του μεγάλου ζωγράφου Τζόρτζιο ντε Κίρικο. Η εργασία δημοσιεύτηκε σε εξασέλιδο στο αθηναϊκό περιοδικό «Εικόνες».

Εκθέσεις γλυπτικής, μεταλλικών συνθέσεων, βυζαντινής αιογραφίας, φωτογραφίας, σκηνογραφίας...

Ακολούθησαν πολλές εκθέσεις γλυπτικής, μεταλλικών συνθέσεων, βυζαντινής αιογραφίας, φωτογραφίας, σκηνογραφίας κ.ά. Το 1994 πραγματοποίησε εργασια-μελέτη φωτογράφισης στο παλιό Εργοστάσιο της Ηλεκτρικής του Φαλήρου και το 1997 ξεκίνησε την έρευνα και τη φωτογράφιση του παλιού μεταλλείου του Λαυρίου, που αποτέλεσε την έμπνευση για μια σειρά ζωγραφικών και γλυπτικών έργων. Το 2005 εντυπωσίασε με την έκθεση γλυπτικής με τίτλο «Μετασχηματισμοί» στην Gallery Stavlos στο Θησείο. Μία έκθεση-διαμαρτυρία για την κατασπατάληση των πρώτων υλών. Παράλληλα, ανέδειξε τα ίχνη που άφησαν οι λαϊκοί τεχνίτες στα αντικείμενα καθημερινής χρήσης, κίνητρο που τον οδήγησε να τα συλλέγει καθώς, πέρα από τη χρηστική τους αξία, τα αντικείμενα εκείνα είχαν και μια αισθητική αρτιότητα εφόσον γίνονταν με αγάπη και μεράκι. Το 2019 πραγματοποίησε την έκθεση και περφόρμανς «Δονήσεις Συνείδησης» στο βιομηχανικό χώρο ΦΙΑΤ Συγγρού στην Αθήνα, όπου

“
ΕΙΝΑΙ
Ο ΕΙΚΑΣΤΙΚΟΣ,
ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟΥ
«ΘΕΑΤΡΟΥ ΑΛΩΝΙ»
ΤΗΣ «ΜΙΚΡΗΣ
ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ
ΤΟΥ ΠΗΛΙΟΥ»
”

παρουσίασε την έρευνά του πάνω στα ηχοπαράγωγα γλυπτά, επίτοιχα μικτής τεχνικής και δύο εγκαταστάσεις μουσικών γλυπτών, που υποστήριζαν μουσικά την περφόρμανς σύγχρονου χορού και τις «χοροδονήσεις σκιών».

Η έκθεση συζητήθηκε πολύ με αφορμή την επαναχρησιμοποίηση θεωρητικά άχρηστων αντικειμένων μέσω της τέχνης. Σε συνέχεια της εικαστικής έκθεσης, το 2021 επέστρεψε με τη συναυλία-περφόρμανς «Ηχοτοπία» στο Θέατρο Αλώνι, όπου τα μουσικά γλυπτά του πήραν ζωή στα χέρια των γνωστών για την αυτοσχεδιαστική ευελιξία και συνθετική ευρηματικότητά τους SolisBarkis (ιδιόφωνα γλυπτά), Αλκίνοου Ιωαννίδη, Θύμιου Ατζακά και James Wylie (άλτο σαξόφωνο). Το δρώμενο ενθουσίασε το κοινό.

Ο Τριανταφύλλου έχει χαρακτηριστεί από τους κριτικούς και το φιλότεχνο κοινό ως καλλιτέχνης που διασώζει με πάθος και μεράκι το λαϊκό πολιτισμό και παράλληλα τον εξελίσσει, με απώτερο σκοπό την (επανα)θεώρηση του ορισμού και των ποιοτήτων της ενσυνείδητης ζωής από τον σύγχρονο άνθρωπο.

Εν κατακλείδι, υπάρχει μια κοινή σκέψη που διατρέχει όλο το έργο του: Πώς συνομιλούμε με τον εαυτό, τη φύση, τον συνάνθρωπο, τον υλικό κόσμο, τα κοινωνικά περιβάλλοντα, τη διαδικασία της δημιουργίας, την αλήθεια και την αυθεντικότητα; Προαιώνια και ταυτόχρονα βαθιά σύγχρονα ερωτήματα αναδύονται στην επιφάνεια μέσα από γλυπτικά έργα, επίτοιχα μικτών τεχνικών, φωτογραφίες, ηχοπαράγωγα, ηχοτοπία και μουσικά γλυπτά, τούτη την εποχή, της ευημερίας και της κατάθλιψης, της αφθονίας και της φτώχειας, των ανέσεων και του ψεύδους. Η τέχνη φέρνει την είδηση της χαράς, της θεραπείας και της πληρότητας που εκπορεύονται από μια ζωή εν συνειδήσει σε συλλογικό πλαίσιο. Η Ανθρωπότητα μέσα στη μέθη της κατανάλωσης και απόκτησης «αγαθών» απομακρύνθηκε από τον άνθρωπο! «άνω

θρώσκω» και την αρμονία της κοσμικής ΑΡΧΗΣ του σύμπαντος. Φοβάμαι πως οι αξίες της Γαλλικής επανάστασης και του διαφωτισμού είναι σε κίνδυνο αμφισβήτησης, αξίες που προάγουν τον άνθρωπο σαν οντότητα πνευματική. **«Διαφωτισμός, λοιπόν, είναι η έξοδος του ανθρώπου από την ανωριμότητά του για την οποία ο ίδιος είναι υπεύθυνος.»** Kant Γιατί όμως ο άνθρωπος είναι υπεύθυνος για το καθεστώς της ανωριμότητάς του; Μα φυσικά ο προ του Διαφωτισμού άνθρωπος ήταν χειραγωγημένος και δεμένος με κάθε είδους pedes. Θεωρούσε εαυτόν ανίκανο να διαχειριστεί την ζωή

του και έτσι σαν άνθρωπος-κατοικίδιο αναζητούσε διαφόρους κηδεμόνες και πάτρωνες στο πρόσωπο της Εκκλησίας, της Ηγεμονίας λόγω της ελλείψεως θάρρους, αποφάσεως αλλά και με βάση την οκνηρία του, καθώς τούτη η «έξοδος» αποτελεί έργο επίπονο. Έτσι, για να αποδεσμευτεί από τις αυθεντίες και τα στεγανά ο άνθρωπος οφείλει να προσχωρήσει σε ομάδες, το σχολείο, την εργασία κ.α., καθώς είναι πολύ δύσκολο να επιτελέσει τούτο το σκοπό αφ' εαυτού του. Άρα, όλοι, σύμφωνα με τον Kant, οφείλουν να ενταχθούν σε τέτοιους κοινωνικούς μηχανισμούς.

Προετοιμασία συναυλίας με τον Αλκίνοο Ιωαννίδη

ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

ΦΩΤΟΒΟΛΤΑΪΚΑ - ΑΝΕΜΟΓΕΝΝΗΤΡΙΕΣ - ΜΙΚΡΑ ΥΔΡΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΕΡΓΑ

**Η ταχύτητα,
η αμεσότητα
και η ευελιξία
είναι ΣΤΗ
φύση μας.**

- Ταχύτητα στην απόφαση
- Ευελιξία στους όρους
- Αμεσότητα στην υλοποίηση της χρηματοδότησης

**ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΙΚΗ
ΤΡΑΠΕΖΑ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ**
Ασφαλής-Ευέλικτη-Φιλική-Δική μας

Σας γνωρίζουμε. Σας στηρίζουμε!

Δυνατότητα εξυπηρέτησης σε 10 καταστήματα, 130 σημεία σε όλη την Ελλάδα και σε όλα τα ΑΤΜ

magnesia
news.gr

Τα γεγονότα
τη στιγμή που
συμβαίνουν

Διαβάστε την
ΜΑΓΝΗΣΙΑ
στο iPad
& στο iPhone

Εγγραφείτε συνδρομητές στον ηλεκτρονική έκδοση της εφημερίδας «Μαγνησία» και διαβάστε τη ακριβώς όπως τυπώνεται. Επιλέξτε ένα από τα συνδρομητικά πακέτα που σας προσφέρουμε. Περισσότερες πληροφορίες στο readpoint.com/magnesianews

Βρείτε μας και στα Social Media

- facebook.com/magnesianews
- twitter.com/magnesianews
- youtube.com/magnesianews
- issuu.com/magnesianews

ΕΔΑ ΘΕΣΣ

η δύναμη στο Φυσικό Αέριο.

Η δύναμη να ανοίγεις δρόμους, να προχωράς
μπροστά, να βελτιώνεις τη ζωή των ανθρώπων,
να μοιράζεσαι τη γνώση, να στηρίζεις τα νοικοκυριά
και την ανάπτυξη, η δύναμη να δείχνεις με πράξεις
τη φροντίδα σου για το περιβάλλον,
η δύναμη να βρίσκεσαι πάντα δίπλα στην κοινωνία.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Μοναστηρίου 256 & Δ. Γληνού 7
Τηλ.: 2310584000

ΘΕΣΣΑΛΙΑ
Φαρσάλων 219, Λάρισα
Τηλ.: 2410582300

www.edathess.gr

